

ЛЬВІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Лісаня Івана Франка. III.

Генріх Гайне.

ФЛЮРЕНТІЙСЬКІ НОЧИ.

Переклад

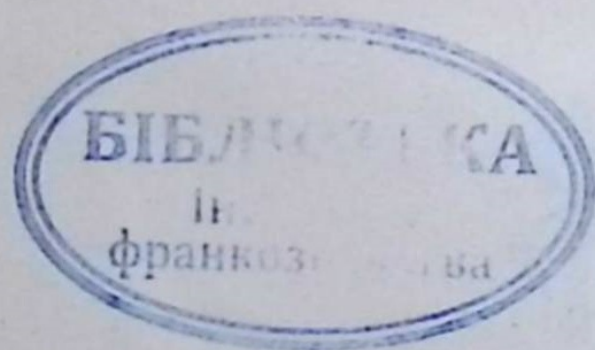
ІВАНА ФРАНКА.

У ЛЬВОВІ, 1909.

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКО-РУСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ,
зарєстрованої спілки з обмеженою порукою у Львові.

691 066
535

З друкарні Наукового Товариства імені Шевченка
під надзором К. Веднарського.

Ще одне слово.

Отсей переклад Флорентійських ночей був поміщений в річнику IX, т. XXXIV, Літературно-наукового Вістника 1906 р., на спомин столітніх роковин уродин Генріха Гайне. Подаючи тут мій переклад незміненим передруком уважаю зайвим подавати хоч би головні дати з життя великого поета, і обмежаю ся на поданє коротенької його автобіографії, написаної по французьки в формі листу до французького критика Філярета Шаля (Chasles) в лютім 1835 р. і друкованої тодіж у *Revue de Paris*, та передрукованої Ернестом Ельстером у семім томі збірного критичного видання творів Генріха Гайне. Додам тут ще лише, що проживаючи в Парижі і тяжко занедужавши на нервову хворобу в р. 1846 Гайне по десятилітніх терпіннях у своїм ославленім „матерацовім гробі“ (*Matratzengruft in Paris*) умер 1856 р.

(*Heinrich Heines sämtliche Werke, mit Einleitungen, erläuternden Anmerkungen und Verzeichnissen sämtlicher Lesarten von Dr. Ernst Elster. Siebenter Band. Leipzig, Bibliographisches Institut S. 297–300*)

Автобіографія.

Париж, 11 січня, 1835 р.

Я одержав Ваш лист, який Ви вдовоїли написати мені, і посиішаю ся дати Вам відомости, яких Ви просите.

Я родив ся в р. 1800¹⁾ у Дісельдорфі, місті над Реном, занятім від р. 1806 до 1814 Французами, так що в моїй молодости я, так сказати, дихав французьким повітрєм. Перші науки одержав я в монастирі Франціскан у Дісельдорфі. Пізнійше перейшов я до гімназії у сьому місті, яка тоді називала ся ліцеєм. Я пройшов усі класи, де навчано так званих humaniora, і відзначив ся в найвисшій класі, де ректор Шальмаєр учив філософії, проф. Крамер класичних поетів, проф. Бревер математики, а пан-отець Дольнуа риторики і французької поетики. Сі люди живуть і доси з виїмком першого, католицького ксьондза, який особливо опікував ся мною, здаєть ся задля брата моєї матери, надворного радника Йосифа фон Гельдерна, що був його приятелем в університету, і думаю, також задля мойого діда, дра Готшалька фон Гельдерна, славного лікаря, що вратував його жите.

¹⁾ Гайне любив подавати дату свого вродження фальшиво, кладучи її на сам новий рік р. 1800, і з сего приводу иноді називав себе першим чоловіком XIX віку; на правду він родив ся 13 грудня 1798 р.

Мій батько був досить багатим кушцем; він уже покійник. Моя мати, з високого роду, живе ще усунувши ся від високого світа. У мене є сестра, пані Шарльота фон Ембден, і два брати, з яких один, Густав фон Гельдери (він прийняв прозвище моєї матери), живе як офіцер драгонів у службі австрійського цесаря, а другий, др Максиміліян Гайне, служить як лікар при російській армії, з якою він переходив Балкан¹⁾.

Мої студії переривані романічними капризами, пробами веденя власних інтересів, закоханнями і иншими хворобами, тягли ся від р. 1819 в Бонні, Геттінгені і Берліні, де я жив у дружніх відносинах з людьми найвизначнішими і найученішими, і де зазнав різно-родного лиха, між иншим зраненя шаблею в удо якимось Шіллером із Гданська, якого імя я не забуду ніколи, бо се був одинокий чоловік, який зранив мене сим найчутливішим способом.²⁾ В тих названих мною університетах учив ся я сім літ, і тільки в Геттінгені, до якого я вернув із Берліна, одержав я степенъ дра прав після приватного екзамену і публичної оборони якоїсь ученої тези, в якій славний Гуго, тодішній декан юридичного факультету, не пропустив мені ані одної схолястичної формальности. Хоча сей остатній факт видаєть ся досить дрібним; то все таки прошу Вас зазначити його, бо в одній книжці, яку видано проти мене, хтось допустив ся твердження, що я тільки купив собі академічний діпльом. З усіх брехень, які опубліковано про моє житє, сю одну тільки я бажаю

¹⁾ Гайнева мати умерла 1859 р., три роки по його смерти; його сестра Шарльота жила ще 1889 р. в Гамбурзі; його брат Густав прийняв пізнійше назад прозвище Гайне, оснував щоденник „Wiener Fremdenblatt“, на яким доробив ся значного маєтку, і був іменований членом палати панів; третій брат Максиміліян умер у 70-их рр. минулого віку лікарем у Петербурзі. (Увага дра Е. Ельстера).

²⁾ Докладнійше про сей маловажний зрештою подинок з якимось Шіллером, не Шіллером, як каже Гайне, оповідає його перший біограф Штротман у першій томі його біографії ст. 191.

спростувати. Бачите, се моя вчена гордість. Нехай говорять про мене, що я байстрюк, син ката, розбійник, безбожник, кепський поет — сміюся з усього того, але се рве моє серце, коли хтось хоче заперечити мені докторський титул. Між нами кажучи, хоч доктор прав, я все таки з усеї юриспруденції знаю як раз менше ніж з усіх інших наук.

Від шіспацятого року життя я почав писати вірші. Мої перші поезії були публіковані в Берліні 1821 р. Два роки пізнійше появили ся нові поезії в двох трагедіях: одну з них відіграно і виставлено у Брупсвіку, столиці князівства сего імени. В р. 1825 появил ся перший том моїх *Reisebilder*; три дальші томи були по кількох літах опубліковані накладом Гофмана і Кампе, моїх дотеперішніх видавців.

Протягом років 1826—1831 я пробував по черзі в Лінебурзі, в Гамбурзі і в Монахові, де я з приятелем Лінднером видавав *Politische Annalen*. В тім часі я відбув декілька подорожий у чужі краї. В остатніх дванадцятьох роках я що року проводжу осінні місяці над берегом моря, звичайно на однім із малих островів Північного моря. Люблю море, як коханку, і оспівав його красу та його капризи. Ті поезії містять ся в німецькім виданю моїх *Reisebilder*, та з французького виданя я виключив їх, так само як виключив полемічні уступи, що зачіпали родовиту шляхту, тевтономанів і католицьку пропаганду. Що до шляхти, то я ще сказав про неї дещо в передмові до Листів Кальдорфа, написаних не мною самим, як се думає німецька публіка. Що до тевтономанів, чи так званих древніх Алеманів, яких патріотизм полягає тільки в сліпій несправедливості до Франції, то я переслідував їх завзято у всіх своїх книжках. Ся моя ворожнеча зародила ся ще в буршеншафті, в яким я також брав уділ. Рівночасно поборював я католицьку пропаганду німецьких єзуїтів, не лише бичуючи клеветників, що перші напали на мене, але також схиляючи ся до протестантів. Ся прихильність, що правда, иноді заводила мене за-

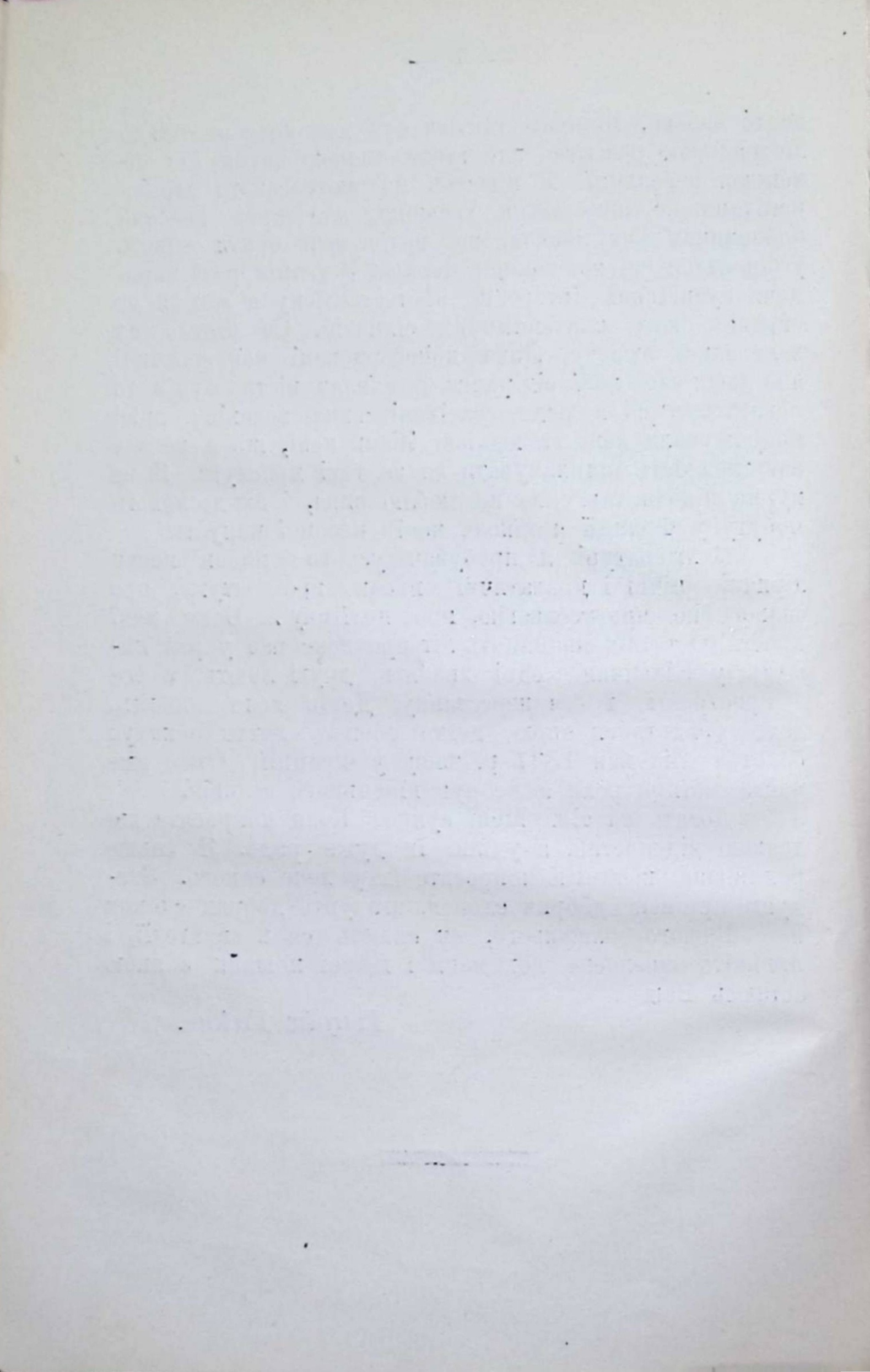
надто далеко, бо протестантизм був для мене не тільки ліберальною релігією, але також точкою виходу до німецької революції. Я пристав до лютерського віроісповідання не лише актом хрещення, але також ведений бойовничим ентузіазмом, що велів мені брати участь у боротьбах сеї войовничої церкви. В усякім разі борюючи суспільних інтересів протестантизму я ніколи не скривав своїх пантеїстичних симпатій. Се стягло на мене закид атеїзму. Лихо поінформовані мої соотчичі або люди злої волі від давна розсївали вісти, буцім то я затагнув ся в ряди сенсімонівських козаків; інші посуджували мене за юдаїзм. Жаль мені, що я не все маю можливість відплачувати ся за такі прислуги. Я не курив ніколи, так само не люблю пива, і аж до мойого побуту у Франції я ніколи не їв квасної капусти.

В літературі я прсбував усього: писав поеми ліричні, епічні і драматичні, писав про штуку, про філософію, про теологію, про політику.. Боже мені прости! Остатніх дванацять літ про мене раз у раз пишуть у Німеччині, одні хвалять, другі лають, а все з пристрастю і без перестанку. Дехто мене любить, дехто бридить ся мною, дехто обожає, дехто обкидує болотом Від мая 1831 р. живу у Франції. Отже вже майже чотири роки я не чув німецького соловія.

Досить на тім. Мені сумно. Коли попросите ще деяких відомостей, я уділю їх дуже радо. Я завше раднійший, коли Ви попросите їх у мене самого. Згадуйте про мене добрим словом, згадуйте добрим словом про Вашого ближнього, як пишеть ся в євангелії, і прийміть запевнене поважання і щирої пошайн. з якою остаюсь Ваш

Генріх Гайне.

I.

В передпокою застав Максиміліян лікаря, що власне натягав чорні рукавички.

— Кваплю ся дуже, — мовив сей до нього живо. — Сіньора Марія не спала весь день і тільки перед хвилиною задрімала крихтку. Не потребую остерігати вас, щоб ви не збудили її яким шелестом; а коли збудить ся, то борони Боже, щоб говорила. Мусить лежати спокійно, без найменшого руху, не смів говорити, і тільки духовий рух корисний для неї. Прошу, оповідати їй знов усякі дурацькі історії, щоб слухала спокійно.

— Не турбуйте ся, докторе, — відповів Максиміліян із жалісним усміхом. — Я вже зовсім виробив ся на пустомелю і не дам їй прийти до слова. Вже я її набалакаю стільки фантастичних нісенітниць, скільки лише схочете. Але чи довго-ж вона ще може жити?

— Спішу ся дуже, — відповів лікар і шмигнув геть.

Чорна Дебора, чуйна як звичайно, пізнала вже по ході прихожого і тихенько відчинила йому двері. Він кивнув рукою і вона так само тихесенько віддалила ся із кімнати. В кімнаті, освіченій лиш одною лямпою, стояла півсутінь. Десь-колись кидала лямпа на пів боязливі, на пів цікаві блиски на лице хорої жінщини, що вся вбрана в білий муслін лежала

простягши ся на софі оббитій зеленим шовком і спала спокійно.

Мовчки, схрестивши руки стояв Максиміліян якийсь час перед сонною і вдивляв ся в те гарне тіло, якого контури більше виявляла, ніж закривала легенька одежа, і за кожним разом, коли лампа кидала світляну смугу на бліде лице, тремтіло його серце.

— Боже мій! — мовив стиха сам до себе. Що се таке? Що за спомини будять ся в мені? Так, тепер знаю! Ся біла картина на зеленім тлі — так, тепер...

В тій хвилі прокинула ся хора, і немов взираючи з глибини сну звернули ся лагідні, темно-сині очи на приятеля з якимось запитанєм, з якимось проханєм...

— Про що думали ви в сій хвилі, Максиміліяне? — промовила тим страшним, мягким тоном, який являється у людей хорих на легкі і в яким здається нам, що чуємо рівночасно лепетанє дитини, цвіріньканє пташини і харчанє чоловіка близького смерти. — Про що думали ви в сій хвилі, Максиміліяне? — повторила ще раз і живо підняла ся в гору, аж довгі кучері мов розбуркані золоті гадюки розсипали ся по її плечах.

— Господи! — скрикнув Максиміліян, лагідно укладаючи її знов на софу, — лежіть же спокійно, не говоріть нічого. Я скажу вам усе, все, що думаю, що почуваю, ба навіть чого й сам не знаю!

— Бо й справді, — говорив далі, — я й сам не знаю докладно, що я думав і почував власне тепер. Картини з дитячих літ промигнули в моїй тямці. Я думав про замок моєї матери, про запустілий сад біля нього, про гарну мармурову статую, що лежала в зеленій траві. Я сказав „замок моєї матери“, але про-

шу вас, будь ласка, не уявляйте собі при тім нічого пишного та величного! Я вже привик так називати його; мій батько все виговорював той „замок“ з якимось особливим натиском і всміхався при тім так чудно. Значіне того усміху я зрозумів аж геть пізнійше, коли дванацятилітнім хлопчиною я разом із мамою відбув подорож до того замку. Се була моя перша подорож. Ми їхали цілий день густим, високим лісом, якого темна прохолода незабутна мені й доси, і аж під вечір ми зупинилися перед довгою рогачкою, що відділяла нас від великої левади. Ми мусіли ждати майже пів години, поки з поблизької ліпянки вийшов хлопчисько, відсунув рогачку і впустив нас. Я сказав „хлопчисько“, бо стара Марта все ще свого сороколітнього сестрінця називала хлопчиськом; сей, щоб достойно привитати ласкаве панство, надів стару ліберію свого покійного вуйка, а що мусів її вперед витріпати трохи від пороху, тому й заставив нас чекати так довго. Як би був мав більше часу, був би надягнув ще й панчохи; а так його довгі, голі, червоні литки не дуже й відбивалися від яркого скарлатового кубрака. Чи мав під ним штани, не знаю вже. Наш слуга Іван, що та кож не раз чував назву „замок“, аж очі вирячив з великого дива, коли „хлопчисько“ завів нас до невеличкого, на пів розваленого будинка, в яким жив небіщик пан. Та він аж остовпів, коли мати веліла йому повносити туди нашу постіль. І як могло йому прийти на думку, що в „замку“ нема ніякої постелі! Оттим то він або зовсім не слухав наказу моєї мами, щоб забрав для нас постіль, або вважав його зайвиною і пустив помімо вуха.

Невеличкий, одноповерховий домок, що в своїх найкращих часах мав ледво пять кімнат

придатних до замешканя, являв тепер жалібний образ зникомости. Поломані меблі, пошарпані тапети, ані одна шибка не лишена в цілові, тут і там вилупаний поміст, усюди препогані сліди найзухвальшого солдатського постою.

— Квартиранти завсіди у нас бавили ся весело, — сказав „хлопчисько“ з глуповатим усміхом. А мати моргнула мені, щоб ми лишили їх самих, і поки „хлопчисько“ порав ся з Іваном, пішов я оглядати сад. І сей також виявляв пренещасний вид руйнації. Великі дерева були по часті покалічені, по часті обломані з гиля, а насмішливий бурян пняв ся на повалені пні. Тут і там біля вибуялих корчів тису можна було пізнати колишні доріжки. Тут і там стояли ще статуї, у яких переважно не було голів, а що найменше носів. Пригадую собі Діяну, якої долішня половина прекумедно була обросла темним плющем, а також пригадую богиню Фортуну, у якої з рога щедроти вицвітала смердюча хопта. Лиш одна статуя Бог зна яким робом уйшла була від злоби людий і часу; правда, її стручено в високу траву, але тут вона лежала непокалічена, мармурова богиня з чисто-гарними рисами лиця і з упруго-роздільними благородними грудьми, що виблискувала мов грецька обява з високої трави. Я майже злякав ся побачивши її, сей образ наповнював мене дивним душним жахом; якась таємна несмілість не давала мені зупиняти ся довго при його любім виді.

Коли я знов прийшов до мами, стояла вона при вікні затоплена в думках, підперши голову на праву руку, а по її щоках ненастанно збігали сльози. Я ще ніколи не бачив, щоб вона так плакала. Вона обняла мене поривчасто, ніжно і просила в мене вибаченя,

що через Іванове недбальство не мати-му порядної постелі.

— Стара Марта, — мовила мама, — тяжко нездужає і не може тобі, любий синку, відступити свого ліжка. Але Іван розложить тобі подушки з повоза так, що будеш міг спати на них, ще й дасть тобі свій плащ укрити ся. Я сама спати-му ось тут на соломі, се спальня мого покійного батька; колись тут бувало далеко краще. Лиши мене саму! — І слъози полились іще дужче з її очей.

Чи се була непривична постіль, чи збентежене серце, досить, що я не міг заснути. Місячне світло так різко продирало ся крізь повибивані шиби і здавало ся, що воно вабить мене на ясну місячну ніч. Я обертав ся на право і на ліво на своїм ліжку, прижмурював очі і знов нетерпляче відчиняв їх, — а все з моїх думок не сходила гарна мармурова статуя, яку я бачив простягнену в траві. Я не міг вяснити собі своєї песмілости, що обхопила мене при її виді; я сердив ся на те дитяче почутє і сказав по тихо сам до себе: „Завтра, завтра поцілую тебе в те гарне мармурове личко, поцілую тебе в ті гарні кінчики уст, де губи зростають ся в такі малесенькі ямочки“. Нетерпеливість, якої я ще не знав ніколи, проходила при тім дрожю по всіх моїх сугавах, я не міг довше оперти ся дивовижному напорови, зіскочив сміливо з постелі і мовив:

— А що, поцілую тебе ще сьогодні, ти любе созданє!

Тихенько, щоб не чула мама, викрав ся я з дому; се було тим лекше зробити, що на порталі була ще й справді здорова дошка з гербом, але в порталі не було дверей. Скваципродирав ся я крізь хащі запустілого саду. І

тут не щебернув ані один звук, усе спочивало німо і поважно в тихім місячнім сяєві. Тіши дерев лежали мов прибиті на землі. В зеленій траві лежала вродлива богиня так само без руху, але здавало ся, що не кам'яна смерть, а тільки тихий сон оповив її любі сугави, і коли я наблизив ся до неї, я майже бояв ся, що найменшим шелестом можу збудити її зі сну. Я запер у собі дух, коли похилив ся над нею, щоб придивити ся рисам її прегарного лиця; якась смертельна тривога відпихала мене від неї, але хлоп'яча заласність притягала мене знов до неї; моє серце било ся, немов я отсе збираю ся виконати вбійство, і нарешті я поцілував богиню з таким запалом і такою ніжністю, з такою розпукою, як ніколи потім не цілував у своїм життю. І ніколи я не міг забути того жаховито-солодкого почуття, що розлило ся в моїй душі, коли благословенний холод тих мармурових губ доторкнув ся до моїх уст... І бачите, Маріє, саме коли я стояв перед вами і бачив вас, як лежите в отій білій мусліновій сукні на зеленій софі, пригадав мені ваш вид ту білу, мармурову статую в зеленій траві. Коли-б ви були спали довше, то мої губи не могли-б були оперти ся...

— Максе! Максе! — скрикнула жєнщина з глибини душі. — Страшно! Чи ж не знаєте, що один поцілуй ваших уст — — —

— О, мовчіть лишєць! Я знаю, що се було-би для вас щось страшне! Лиш не дивіть ся на мене так благально. Я не толкую собі навпаки вашого чуття, хоч його найглибші причини укриті для мене. Я ніколи не смів притулити своїх уст до ваших губ...

Але Марія не дала йому договорити, вхопила його руку і покриваючи її найгорячішими поцілуями промовила далі з усміхом:

— Прошу, прошу, оповідайте мені ще про свої любовні пригоди! Як довго любили ви мармурову красуню, що її цілували в замковім саду своєї мами?

— Другого дня ми відіхали, — відповів Максиміліян, — і тої мармурової красуні я вже не бачив ніколи більше. Але майже чотири роки бентежила вона моє серце. Дивна приєстрасть до мармурових статуй розвила ся від тоді в моїй душі, і ще нинішнього ранка почув я її пориваючу силу. Я вийшов із Лявренціяни, бібліотеки Медічів, і сам не знаю як зайшов до каплиці, де тої найпишнійший рід Італії збудував собі усипальницю з дорогого каміня і спить у ній спокійно. Цілу годину провів я там задививши ся на мармуровий образ жєнщини, якої могутня будова тіла свідчить про смілу міць Мікель Анджєля, хоча вся постать при тім облита якимись етеричними солодошами, яких у того майстра звичайно ніхто й не шукає. В тім мартурі зєкляте ціле сонне царство з усїма його тихими роскошами, ніжний супокій царює в тих гарних суставах, а в їх жилах пливе, здаєть ся, найлагіднїйше місячне світло... Се „Ніч“ Мікель Анджєля Буонаротті. О, як рад би я спати вічним сном у обіймах тої ночі!

— Мальовані жіночі образи, — мовив далі Максиміліян по короткій павзі — все цікавили мене не так сильно, як статуї. Раз тільки я був закохав ся в малюнок. Се була чудово гарна Мадонна, яку я пізнав у одній церкві в Кольонї над Рєном. Я тоді взяв ся був дуже пильно ходити до церкви, а моя душа тонула в містиці католицизму. Я тоді рад був, як який єспанський рицарь, день у день бити ся на житє і смерть за непорочне зачатє Марїї, цариці ангєлів, найкрасшої панї небес і землі! Я цікавив ся тоді цілою святою роди-

ною, і особливо з великою приязню скидав капелюх, коли на якій іконі мені пострічав ся святий Йосиф. Та сей стан трівав не довго, і майже без ніякої церемонії покинув я Матір Божу, коли в якійсь галерії старинностиї я познайомив ся з одною грецькою Німфою, що довгий час продержала мене в неволі в своїх мармурових обіймах.

— І ви все любили з каменя висічених або мальованих женцин? — захихотала Марія.

— Ні, я любив і мертвих женцин, — відповів Максиміліян, якого лице затемнив знов дуже поважний вираз. Він і не завважав, як Марія при тих словах затремтіла перелякана, і спокійно говорив далі:

— Еге, се дуже дивно, що я раз закохав ся в дівчину, яка вже сім літ перед тим була вмерла. Коли я пізнав малу Вірочку, вона подобала ся мені надзвичайно дуже. Три дні я займав ся сею молодою осібною і почував найбільшу приємність при всім, що вона чинила або говорила, при всіх виявах її принадної та чудернацької вдачі, та моє серце при тім не почувало надто ніжних зворушень. І напру місяців потім я не був занадто сильно збентежений, коли одержав відомість, що вона наслідком первової горячки нагло вмерла. Я забув її зовсім основно, і я певнісінький, що довгі роки я ані одного разу не подумав про неї. Від того часу минуло цілих сім літ, і я пробував у Почдамі, щоб у ненарушеній самоті любити ся гарним літом. Ані з одним чоловіком не мав я там зносин; все моє товариство були статуї, що стоять у саду Сансусі. Та ось одного дня трапило ся, що в моїй пам'яті виступили риси лица і якийсь такий любий тон голосу та поведінка, хоч я й не міг ніяк нагадати, до якої особи належали вони. Нема нічого

докучливійшого, як оттаке поринане в старих споминах. І тому я аж якось радісно жахнув ся пригадавши собі по кількох днях раптом малу Вірочку і спостерігши, що се власне її любий, забутий образ снував ся довкола мене і так трівожив мене. Так, я втішив ся сим відкритєм, як чоловік, що зовсім несподівано віднайшов свого найщирішого приятеля; виблідлі коліри відживлялися по-малу, і нарешті ціла люба осібка станула знов передо мною як жива, з її усміхом, з її наскоками ніжної сердитости, з її дотепом — і краща як була за життя. Від тепер сей чарівний образ не хотів покинути мене, заповняв усю мою душу, ходив і стояв усе біля мене, куди я повернув ся і де зупинив ся, розмовляв зо мною, сміяв ся зо мною, але невинно і без великої ніжности. А я що день більше підлягав її чарам, її образ з кождим днем набирав для мене більше дійсности. Легко викликати духів, але тяжко відправити їх потім назад у їх темне ніщо; тоді вони дивлять ся на нас так благально, а наше серце так проречисто промовляє за ними... Я не міг ніяк відірвати ся і закохав ся в малу Вірочку, що вже сім літ перед тим була вмерла. Отак прожив я шість місяців у Почдамі, зовсім потонувши в тій любови. Ще стараннійше як упред я вистерігав ся всякої стичности з зовнішнім світом, і коли хтось на вулиці занадто близько проходив біля мене, то я почував вельми прикре занепокоєне. Я почував глибокий страх перед усякими стрічами, так як його мабуть почувують душі покійників, що ходять по ночі; адже говорять про них, що пострічавши живого чоловіка вони перепуджують ся так само, як перепуджуєть ся живий чоловік стрічаючи мару.

Припадково переїздив тоді через Почдам

один подорожний, з яким я не міг розминути ся, бо се був мій брат. Зустрівши ся з ним і почувши його оповідання про біжучі події, я немов прокинув ся з глибокого сну і жахнувши ся почув нараз, у якій страшній самоті я жив такий довгий час. У тім стані я не завважав навіть зміни пори року і з зачудуванєм глядів тепер на дерева, з яких давно облетіло листя і які вкривав осінній иней. Швидко я покинув Почдам і малу Вірочку, і в иншій місті, де на мене ждали важні діла, дуже швидко втолочили мене вельми скрутні обставини та відносини назад у жорстоку дійсність.

— Милій Боже, — додав Максиміліян, простягнувши верхню губу в болючу усмішку — милій Боже! Живі жінки, з якими я тоді був змушений вийти в стичність, як же вони мучили мене, ніжно мучили своїми примхами, заздростями та ненастанними турбаціями. На скільки то балях мусів я витанцьовувати їх, у скільки то сплетень мусів я бути замішаний! Яка невтомна пустота, яке замилуванє до брехні, яка зрадливість обсіпана поцілуями, які отруйні цвіти! Ті дами зуміли зогидити мені всі радощі і всю любов, і я на якийсь час зробив ся ворогом усього жіноцтва, проклинав увесь жіночий рід. Зо мною повторила ся майже історія того французького офіцера, що в часі російського походу з тяжкою бідою виратував ся з ледоватої купелі в річці Березині, що потім з обридженєм відпихав від себе навіть найсолодші й найприємніші роди мороженого у Тортоні¹⁾. Егеж, спомин про Березину любови, яку я перебував у ту пору, збридив мені на якийсь час навіть найчудовійших дам, ангельських жінок, дівчат солодших від ванільового шербету.

¹⁾ Славна париська цукорня.

— Прошу вас, — скрикнула Марія, — не лайте жінок! Усе те — перемолочені фрази мущин. А кінець кінців, щоб бути щасливими, все таки потребуєте жінок.

— О, — зітхнув Максиміліян, — се дійсно правда. Але жінки мають лиш один спосіб, як можуть зробити нас щасливими, та за те трицять тисяч способів, як можуть зробити нас нещасливими.

— Дорогий друже, — відповіла Марія, закусуючи уста від легенького усміху, — говорю про суголос двох однако настроєних душ. Чи ви ніколи не зазнали такого щастя?... Але бач, незвичайний румянець пробігає по ваших лиці... Говоріть... Максиме!

— Се правда, Маріє, чую майже хлопняче заклопотанє, коли маю вам признати ся про ту щасливу любов, яка колись дала мені безмежне щастє! Ся памятка ще не покинула мене, і під її холодну тїнь не раз іще втікає моя душа, коли пекуча курява та денна спека житя робить ся нестерпною. Та я не в силі дати вам образ тої моєї любки. У неї була така етерична вдача, що могла впаявити ся мені лише ві сні. Думаю, Маріє, що ви не маєте банального пересуду проти снів; та нічні явища, їй Богу, так само реальні, як і ті грубіші твори дня, яких можемо доторкати ся руками, і о які так часто забруднюємо собі руки. Так, у сні я бачив ту розкішну істоту, що найбільше на сьому світі ущасливила мене. Про її зверхній вигляд мало вмію сказати. Я не в силі передати зовсім докладно форми її рисів лица. Се було лице, якого я не бачив ніколи перед тим і не видів ніколи потім у житю. Стілько лише пригадую собі, що воно не було біле ані рожеве, але зовсім однородне, легенько зарумянене, блідо-жовте і прозїрчаєте мо

кришталю. Поваб сього лиця лежав не в строгих пропорціях краси і не в інтересній рухливості; характерна для нього була власне чарівлива, захватна, майже аж страшна правдивість. Се було лице повне свідомої любови і граціозної доброти, більше душа, ніж лице, і тому я ніколи не міг впізнати уявити собі його зверхніх форм. Очи лагідні як цвіти. Губи троха бліді, але принадно склеплені. На ній був шовковий пенюар коліру блаватів, але се й була вся її одежа; шия і ноги були голі, і крізь мягку, тоненьку одежу просвічували іноді мов крадькома стрункі та ніжні сугуби. Слова, якими ми розмовляли з собою, також вилетіли мені з памяти; се лише знаю, що ми заручилися одно з одним і пестилися з собою весело і щасливо, отверто і щиро, як наречений з нареченою, ба навіть мов брат із сестрою. А іноді ми й не говорили зовсім нічого, тільки гляділи одно на одно, око в око, і в тім блаженнім огляданю проводили ми цілі вічності... Від чого я прокинувся, сього також не можу сказати, але ще довго потім я розкошував ся посмаком того любовного щастя. Довго був я мов проповісний нечуваною розкішю, смажна глибина мого серця була немов наповнена блаженством, невідома мені радість розливалася, бачилось, по всіх моїх чутях, і я був веселий і погідний, хоч у своїх снах ніколи вже не бачив своєї милої. Але чиж не розкошував ся я її видом цілі віки вічності? Та й вона знала мене дуже добре і розуміла, що я не люблю повторень.

— Йй Богу, — мовила Марія, — ви на правду чоловік щасливий на руку. Але скажіть мені, панна Лявренція — чи се була мармурова статуя, чи малюнок? чи покійниця, чи може сон?

— Може всього того по троха, — відповів Максиміліян дуже поважно.

— Так я й думала, дорогий друже, що та коханка мусіла бути дуже сумнівного тіла. І колиж розповісте мені історію вашого кохання з нею?

— Завтра. Се довга історія, а сьогодні я втомлений. Був власне на опері і маю занадто багато музики в вухах.

— Ви тепер часто ходите на оперу, і мені здасться, Максиме, що ходите туди більш аби глядіти, ніж аби слухати.

— Ви не помиляєтеся, Маріє, я справді ходжу на оперу, щоб придивитися лицям гарних Італіянок. Певно, вони й поза театром досить гарні, а історик міг би з ідеальності їх рисів дуже легко доказати вплив плястичних штук на тілесну форму італійського народу. Тут природа відібрала у артистів капітал, який позичила їм колись, і ади! він приніс пречудові проценти. Природа, що колись достарчала артистам моделів, копіює тепер своєю чергою архитвори, що повстали з них. Замилуване до краси проняло весь народ, і як колись тіло впливало на духа, так тепер дух впливає на тіло. І не безплідна та набожність перед їх гарними Мадоннами, принадними вівтарями, що вбивають ся в душу нареченого, коли рівночасно наречена носить у палкім серці якогось гарного святого. Через таке свояцтво з добору повстав тут тип людей ще красіший як люба країна, на якій він процвітає, і як соняшне небо, що обливає його своїми блисками, мов золота рама. Мужчини ніколи не цікавлять мене дуже, з впевком хіба мальованих або мармурових; лишаю вам, Маріє, весь можливий ентузіязм для тих гарних, гнучких Італіянців, у яких такі дикі, чорні бакенбарди

і смілі; благородні носи, і такі лагідні та розумні очі. Говорять, що Льомбарди, се найкращі мужчини. Я ніколи не досліджував сього, та про Льомбардок думав серіозно і переконав ся, що вони справді такі гарні, як слава трубить про них. Уже навіть у середніх віках вони мусіли бути досить гарні. Аджеж кажуть про Франсуа I, що чутка про красу Медіолянок була таємним побудом, що склонив його до італійського походу; рицарський король певно був цікавий, чи його духовні кузиночки, рідні його хресного батька, справді такі вродливі, як величала слава. Бідний рицар! Під Павією мусів він тяжко заплатити за ту цікавість¹⁾.

— Але якіж гарні ті Італіянки, коли музика освітить їх лиця! Говорю: освітить, бо вплив музики на лиця гарних жінок, які бачу в опері, точнісінько такий, як ефекти світла й тіни, що дивують нас, коли оглядаємо статуї в ночі при світлі смолоскипів. Ті мармурові твори виявляють нам тоді з поражаючою правдою залятого в них духа і свої страшні, німі тайники. Так самісінько відслонюється усе життя гарних Італіянок, коли бачимо їх у опері; переливні мелодії будять тут у їх душах цілі ряди почувань, споминів, бажань та сердитостей, що моментально виявляються в рухах їх рисів, румянцях, блідостях, а особливо в їх очах. Хто вміє читати, може тоді вичитувати в їх личках багато любого та цікавого—історії такі забавні, як Боккачієві новелі, такі ніжні, як Петрарчині сонети, примхи такі дивовижні, як Аріостові оттаверіме, а инколи страшні зради та величні злоби, такі поетичні,

¹⁾ Д. 24 лютого 1525 р. французський король Франсуа I був побитий під Павією і взятий до неволі.

як пекло великого Данта. Оттут то й варто праці розглядати ся по льожах. Як би тільки мущини за той час не виявляли свого захвату таким страшенним галасом! Сей скажений галас у італійським театрі робить на мене пераз прикре вражінє. Але музика, се душа тих людей, їх житє, їх національна справа. В інших краях бувають певно музики, що дорівнюють найбільшим італійським знаменитостям, але там нема музикального народа. Тут у Італії музику репрезентують не осібники, але вона виявляєть ся в цілій людности, музика стоїть людом. У нас на півночи зовсім інакше; тут музика стоїть лиш чоловіком і називаєть ся Моцарт, Маєрбер; тай надто ще коли розберемо докладно найкраще з того всього, що дають нам ті північні музики, то знайдемо там італійське сонце і запах помаранч, і далеко більше як до Німеччини вони належать до Італії, вітчини музики. Так, Італія все буде вітчиною музики, хоч її великі маєстри вчасно лягають у могилу або німіють, хоч Белліні вмирає, а Россіні мовчить¹⁾.

— Справді, — завважила Марія, — Россіні мовчить дуже завзято. Коли не помиляюсь, мовчить уже повних десять літ.

— Се може такий його дотеп, — відповів Максиміліян. — Хотів доказати, що прозвище „лебедь із Пезаро“,²⁾ яким його величали, для нього зовсім невідповідне. Лебеді співають при кінці житя, а Россіні замовк у половині житя. І думаю, що добре зробив, і власне сим пока-

¹⁾ Белліні вмер 23 вересня 1835 р. в Піто біля Парижа. Россіні видав свою остатню оперу „Вільгельм Тель“ в 1829 р. і від тоді аж до смерти (1868) не компонував уже нічого крім кількох дрібних творів.

²⁾ Россіні вродив ся 1792 р. в Пезаро, недалеко Риму.

зав, що він ґеній. Артист, у якого є лише талант, до кінця життя не тратить охоти виявляти той талант; амбіція все гонить його наперед; він чує, що раз у раз удосконалюєть ся і його пре щось поступати що раз висше й висше. Але ґеній осягнув уже свій найвисший ступінь, він задоволений, гордує світом і дрібною амбіцією і йде до дому, до Стратфорда над Авоном, як Уїлліям Шекспір, або шпацірує сміючись та точачи баляси по Італійським бульварі в Парижі, як Россіні. Коли у ґенія надто не кепська тілесна конституція, то він проживе таким робом іще спорий шмат часу, викінчивши свої архитвори, або, як то звичайно кажуть, сповнивши свою місію. Се забобон, коли дехто каже, що ґеній мусить умирати вчасно; здаєть ся, визначено від трицятого до трицять четвертого року як вік небезпечний для ґеніїв. Як часто дратував я сим бідного Белліні, жартом пророкуючи йому, що яко ґеній мусить швидко вмерти, доживши отсе небезпечного віку. Дивна річ! Не вважаючи на жартливий тон він дуже лякав ся тих пророковань, називав мене своїм джеттаторе¹⁾, і все робив відомий знак для охорони від уроків. Він так хотів жити і почував майже пристрасну відразу від смерти, не хотів навіть слухати про вмиранє, бояв ся його як дитина, що боїть ся спати в потемках. Він був як добра дитина, іноді трохи нечемна, але в таких разях досить було погрозити йому близькою смертю, і він зараз починав пхикати і просити ся, і двома піднятими в гору пальцями робив знак против уроків... Бідний Белліні!

— То ви знали його особисто? Був гарний?

¹⁾ По італійськи jettatore — чоловік з поганими очима, що своїм зором наводить лихо на людей.

— Не поганий. Бачите, і ми мужчини не можемо відповідати простим потвердженням, коли про когось із нашого пола завдають нам таке питанє. Се була довговяза, струнка постать, що порушувала ся вертко, сказати б навіть, кокетно; все заціплений на всі ґузики; правильне лице, подовгасте, блідорожеве; ясножовте золотисте волосє, уфризоване в тоненькі льочки; високе, дуже високе благородне чоло; простий ніс; водаві сині очі; гарно скровні уста; кругле підборідє. Було в його рисах щось хитке, безхарактерне, щось мов молоко, і в тім молочнім личку булькотів іноді кислосолодкий вираз болю. Сей вираз болю заступав у лиці Белліні брак дотепу; але то був біль не глибокий; він непоетично блискотів у його очах, безпристрасно дровав довкола уст того чоловіка. Сей плоский, млявий біль хотів маестро, здавало ся, виявити наглядно в цілій своїй появі. Його волосє було уфризоване так ентузіястично-тужливо, одежа лежала так безсильно на його тілі, він держав свою тростинову паличку так іділлічно в руці, що все нагадував мені тих молодих пастушків, яких видаємо в старих пастирських драмах, де вони дроботять та приміляють ся зі своїми паличками обвиненими в стяжки та в своїх яснобарвистих курточках. І його хід був такий панянський, такий елеґійний, такий етеричний. Увесь він виглядав як зітханє в лякерках. Жінкам він дуже подобав ся, та сумніваю ся, чи хоч у одної збудив до себе сильну пристрасть. Для мене мала його поява все щось кумедно-нестравне, а причина сього лежала мабуть поперед усього в його французькій мові. Хоча Белліні вже кілька літ прожив у Франції, то все ще говорив по французьки так погано, як ледве може говорять у самій Ан-

глії. Властиво не слід його вимову означати словом „погана“; „погана“, се ще тут занадто добре. Треба б сказати „страховинна“, „кровосумішна“, „світопреставительна“. Егеж, коли чоловік був із ним у товаристві і він починав як кат калічити ті нещасні французькі слова і з незрушним супокоем випаковувати всякі благоглупости, то думалось іноді, що ось-ось мусить ударити перун і завалити весь світ. В цілій кімнаті тоді залягала мертвецька тиша; смертельна тривога малювала ся по всіх обличчях, на одних крейдою, на других цинобром; пані не знали, чи вмлївати їм, чи втікати; мужчини поглядали з жахом на свої сподні, щоб переконатися, чи дійсно вони не перезабули надягти їх; а найлячнійше було те, що сей перестрах рівночасно збуджував порив до конвульсійного сміху, який ледви можна було стримати закусуючи губи. Оттим то буваючи в товаристві з Беллінім почував я в його близу завсїди якийсь жах, що силою якоїсь дивовижної принади рівночасно відпихав і притягав. Іноді його мимовільні калямбури були лише смішні і в своїй кумедній несмачности нагадували замок його земляка князя Паллягонїї, який Гете в своїй „Подорожі до Італїї“ описав як музей чудернацьких диковин та безглуздо посточуваних до купи виробів. А що Белліні при таких нагодах був усе певний, що сказав щось зовсїм невинне і поважне, то його лице творило найскаженїйший контраст з його словами. Тодї на його лицї найрізкїйше виступало те, що могло менї не подобати ся в ньому. А те, що менї не подобало ся, не можна було власне назвати хибою, і мабуть дамам воно зовсїм не було не до вподоби. Лице Белліні, як і загалом уся його поява, визначало ся тою фізичною, свіжістю, тою цвітучістю тіла,

тою рожевою краскою, що робила на мене неприємне вражінє, на мене, що люблю власне все назначене пятном смерти, мармурове. Аж пізнійше, коли я вже довше був знайомий з Беллінім, почув я троха прихильности до нього. Вона вродила ся власне тоді, коли я пізнав, що його характер наскрізь благородний і добрий. Його душа певно лишила ся чиста і недоступна ніяким поганим дотикам. Не хибувало йому й тої невинної добродушности, дитячої вдачі, якої ніколи не хибує геніяльним людям, хоч вони й не кождому показують її.

— А, так, пригадую собі, — мовив далі Максиміліян сїдаючи на крісло, о якого поручє був доси опертий стоячи, — пригадую собі одну хвилю, коли Белліні видав ся був мені таким милим, що я глядїв на нього залюбки і постановив собі пізнати його близше. На жаль була се остатня хвиля, в яку я бачив його в житю. Се було одного вечера, коли ми в домі одної великої дами, що мала найменшу ніжку на весь Париж, власне повечеряли і зробили ся дуже веселі, а від фортепяна лили ся найсолодші мельодії... І доси бачу його, добрягу Белліні, як він, утомлений ма сою шалених беллінізмів, яких власне наговорив, нарешті сїв на крісло. Те крісло було дуже низьке, майже як підніжок, так що Белліні сївши опинив ся майже біля ніг одної гарної дами, що напротив нього лежала простягнена на софі і з солодким злорадством дивила ся з гори на Белліні, поки сей надсажував ся забавляючи її якимись французькими фразами і раз по разу попадаючи в конечність коментувати свої вислови сіцілійським жаргоном; щоб доказати, що він не сказав жадну дурницю, тільки навпаки дуже делікатний комплімент. Здасть ся, що гарна дама не дуже

пильно слухала Беллінієвого балаканя; вона відібрала йому з рук його тростівочку, якою він пару разів силкував ся підпомагати свою слабку риторичку, і взяла ся преспокійно руйнувати оздобні льочки на обох висках молодого маестро. Мабуть до сеї зухвалої псоти відносив ся той усміх, що надавав її лицу вираз, якого я ще ніколи не бачив на живім людськiм лиці. Се лице ніколи не щезне з моєї пам'яті! Се було одно з тих лиць, що, бачить ся, належать більше до мрійного царства поезії, як до жорстокої дійсности життя; контури, що пригадували малюнки Да Вінчі, той благородний овал з наївними ямочками на щоках і сантіментально заостреним підборіддем льомбардської школи. Кольорит був римський, лагідний, м'явий перловий полиск, аристократична блідість та ніжність. Одним словом, лице, яке знаходимо хіба де на старіталійських портретах, що представляють мабуть одну з тих дам, у яких були закохані італійські артисти XVI в., творячи свої архитвори, про які думали тогочасні поети, виводячи свої безсмертні співи, і до яких палали бажанєм німецькі та французькі воєводи, коли опоясували ся мечами і з дикою енергією вихром летіли через Альпи... Так, оттаке було те лице, на яким грав усміх найсолодшого злочинства і найделікатнійшої пустотливости, поки сама вона, гарна дама, кінчиком тростинової лїсочки руйнувала золотисті звої льоків добряги Белліні. В тій хвилі видав ся мені Белліні мов під дотиком чародійної лїски, мов перемінений на зовсім приятну появу, і я раптом почув, що він близький моєму серцю. Його лице засяло відблиском того усміху, — се була може найбільше цвітуча хвилина в його життю... Ніколи не забуду його... Чотир-

нацять днів по тім прочитав я в газетах, що Італія стратила одного зі своїх найславніших синів!

— Дивне діло! Рівночасно оголосили газети також про смерть Паґаніні, Про його смерть я не сумнівав ся ані на хвилю, бо старий, мов землею припалий Паґаніні, все виглядав як близький смерті; але смерть молодого, рожевого Белліні видала ся мені неможливою до увірення. А про те вість про смерть Паґаніні була лише газетярською качкою; він живе й доси здоров у Генуї,¹⁾ а Белліні спочиває в могилі в Парижі.

— А ви любите Паґаніні? — запитала Марія.

— Сей муж — відповів Максиміліян, — се оздоба своєї вітчизни і заслугує певно на найпочеснішу згадку, коли йде мова про музикальні знаменитости Італії.

— Я не бачила його ніколи, — завважила Марія, — але коли вірити чуткам, то його зверхній вигляд не зовсім задовольє почуте краси. Я бачила його портрети...

— Вони всі не подібні, — перебив Максиміліян її мову, — вони прикрашують або опоганюють його, але ніколи не передають вірно його характеру. На мою думку лиш одному однісінькому маляреви пощастило схопити на папір правдиву фізіономію Паґаніні; се глухий маляр Лізер,²⁾ який у своїм глибокоумнім божевіллю кількома рисами оловця так добре трафив голову Паґаніні, що від правдивости того рисунка відразу робить ся смішно й лячно. „Чорт водив мою рукою“, — мовив

¹⁾ Славний музика Паґаніні вмер на сухоти гортанки д. 27 мая 1840 р. у Ніцці.

²⁾ Іван Петро Лізер (Lyser), з яким Гайне заприятелював ся в Гамбурзі.

мені глухий маляр, таємничо хихочучись і добродушно-іронічно похитуючи головою, як звичайно робив при своїх ґеніяльних жартах. Той маляр усе був дивачина; не вважаючи на глухоту він ентузіястично любив музику, і кажуть, що ухитряв ся, сидячи досить близько оркестри, вичитувати музику з лиць у музикантів, а по рухах їх пальців пізнавати більш або менше вдатне їх виконанє; надто він писав критики на нові опери в однім поважнім гамбурськїм часописі. І що властиво тут дивне? В видатній сїґнатурі гри міг глухий маляр бачити тони. Аджеж бувають люди, у яких самі ноты є тільки сїґнатури, за якими вони чують тони і постатї.

— І ви такий чоловік! — скрикнула Марія.

— Дуже жалкую, що не маю вже маленького Лізерового рисуночка, може б він дав вам понятє про зверхній вигляд Паґанїні. Тільки різкими, чорними, побіжними рисами можна було схопити ті байкові риси, що бачилось, більше належали до сїрчаного царства тїний, як до соняшного живого світа.

— Йї Богу, чорт водив мою рукою! — закликав ся мені глухий маляр, коли ми в Гамбурзі стояли перед навільоном у той день, коли Паґанїні мав там давати свій перший концерт. — Егеж, друже мій, се правда, що говорить весь світ, що він записав себе чортови, душу й тіло, щоб стати найліпшим скрипачем і грою заробляти мільйони, а поперед усього щоб увільнити себе з проклятої галери, на якій пропадав уже кілька літ. Бо, бачите, друже, коли він у місті Люкці був капельмайстром, то закохав ся в якійсь театральній царівні, попав у заздрість на якогось аббата, а може вона й посадила йому роги, заколов добрим італійським звичаєм свою не-

вірну любочку, попав на галеру в Генуї, і на-решті записав ся чортови, щоб дістати ся на свободу, щоб стати найліпшим скрипачем і щоб міг з кожного з нас сього вечера здерти кроваві два талари... Але гляньте лише! Всяке диханіє да хвалить Госдода! Гляньте, онде в алеї йде він сам зі своїм двозначним учеником!

І справді, се був сам Паганіні, що зараз потім показав ся моїм очам. На ньому було темносіре пальто, що досягало йому аж до пят, і сим надавало його поставі вид незвичайної висоти. Довге, чорне волосє спадало поплутаними пасмами на його плечі і творило немов темну раму довкола блідого як у трупа лица, на яким жура, геній і пекло вирили свої незатерті сліди. Обік нього підтанцьовував пизенький, заживний чоловічок, гарно одягнений і прозаїчний; рожеве та поморщене личко, ясно-сивий сурдутик зі сталевими ґузиками, — він з незносно-приємним видом витав ся з усіми, та іноді з затурбованєм і жахом поглядав на понуру постать, що поважно і задумано ступала біля нього. Думав би, ось бачиш малюнок Редша, де Фавст із Ваґнером проходять ся перед міською брамою. А глухий маляр коментував мені своїми безумними концептами обі постаті, і особливо звернув мою увагу на розмірені, широкі кроки Паганіні.

— Чи не виглядає се так, як колиб він іще й доси мав зелізну скрипицю між ногами? — мовив маляр. — Отак привик неборак до такого ходу, тай ніяк не відвикне. А гляньте ще, як згіржливо іронічно він іноді зиркає з гори на свого товариша, коли сей надокучає йому своїми прозаїчними питаннями. А про те не може розстати ся з ним, кровавий контракт вяже його з тим слугою, бо се не хто инчий,

як сам Сатана. Нетямучий народ, що правда, думає, що се автор комедій та анекдот Гарріс із Ганноверу, якого Паґаніні взяв із собою в дорогу, щоб підчас його концертів вів його грошеві діла. Народ не знає, що чорт випозичив лише у пана Георга Гарріса його постать, і що бідна душа того бідного чоловіка сидить тимчасом разом із иншим дрантем замкнена в скрині в Ганновері доти, доки чорт не віддасть їй знову її тілесної коперти і не захоче супроводити свого майстра Паґаніні в достойнішій виді, от приміром у виді чорного пудля, по світі.

Та коли Паґаніні вже тут у ясне полудне, ходячи під зеленими деревами по гамбурській алеї, видав ся мені досить казковим і дивоглядним, то як же мусіла вечером підчас концерту збентежити мене його страховинно-чудернацька поява! Гамбурський театр був видовищем сего концерту, а замилована в штуці публіка зібрала ся вже вчасно і в такім числі, що я ледви здужав іще вибороти собі малесеньке місце біля оркестри. Хоча був день поchtовий, то про те в чільних льожах я побачив увесь освічений торговельний світ, цілий Олімп банкирів і инших міліонерів, богів кави і цукру, біля своїх грубих шлюбних богинь, Юнон із Вандраму та Афродіт із Дреквалю.¹⁾ А в цілій залі стояла релігійна тиша. Всіх очи були звернені на сцену. Кожде вухо острило ся на слуханє. Мій сусід, старий гандляр кожухами, повитягав зі своїх вух клапті брудної вати, щоб ліпше ловити ті коштовні тони, що коштували його два таляри вступного. Нарешті появилася на сцені темна постать, що, бачилось, вийшла просто з пекла.

¹⁾ Вандрам і Дрекваль — гамбурські вулиці.

Се був Паганіні в своїй чорній галі. Чорний фрак і чорна камізоля страшливого крою, приписаного може пекольною етикеткою при дворі Прозерпіни. Чорні штани теліпали ся трівожно на тонких ногах. Довгі руки видавали ся ще довшими, коли він у одній руці держав скрипку, а в другій смик, спущені до долу, так що майже досягав ними до помоста, коли почав віддавати публиці нечувані поклони. В ломаних закривленнях його тіла було щось страшне, деревляне і при тім щось глупо-звіряче, так що при тих поклонах мусіла чоловіка поривати дивна охота до сміху; але його лице, що при яркім освітленю оркестри видавало ся ще блідійшим від трупячого, мало тоді благальний, так ідіотично покірний вигляд, що дрозжуче співчутє перемагало в нас охоту до сміху. Чи він навчив ся тих компліментів від якого автомата, чи від пса? Чи сей благальний погляд, се погляд чоловіка смертельно хорого, чи може за ним криєть ся насміх хитрого скупаря? Чи се живий, але близький сконаня атлет, що має на арені згинути, як умираючий борець, і веселити своїми передсмертними корчами? Чи се може покійник, що виліз із гробу, упир зі скрипкою, що висисає нам коли не кров із серця, то в усякім разі гроші з кишені?

Такі питання миготіли в моїй голові, поки Паганіні раз по разу кланяв ся публиці; та всі такі думки мусіли раптом замовкнути, коли дивний майстер притулив свою скрипку до бороди і почав грати. Що до мене, то знаєте, пані; мій музикальний „другий змісл“, мою натуру, що при кождім тоні, який чую, бачу також відповідну тонічну фігуру. Відси пішло, що Паганіні за кождим потягом свого смика приводив мені перед очі також видімі постаті

та ситуації, що гучним образним письмом оповідав мені різні яркі історії, що немов розточував передо мною барвистий танець тінний, у якому усе він сам зі своєю скрипкою був головною дієвою особою.

Вже при першій потязі його смика змінилися куліси довкола нього. Він стояв зі своїм нотним пультам нараз у веселій кімнаті, удержаній у веселенькій неладі, з вирізаними меблями в стилі пані Помпадур: скрізь невеликі зеркала, золочені аморети, китайська порцеляна і в миленькій хаосі стаянки, гірлянди цвітів, білі рукавички, подерті блюзки, фальшиві перли, діядеми з золоченої бляхи і инше богинине фурфанте, яке звичайно знаходимо в робітні театральної примадонни. І зверхній вигляд Паганіні також відмінив ся і то дуже на його користь: на ньому були короткі штани з лїлового атласу, сріблом вишивана біла камізоля, сурдут з яносинього адамашку з золотоплетеними гузиками, а волосє старанно уфризване обрмовувало його лице, що цвило молодістю, було зовсім рожеве і ясїло розкішною нїжністю, коли звертало ся до гарненької дамочки, що стояла біля нього при нотнім столику, а він грав на скрипці.

І справді при його боці я побачив гарне, молоде сотворінє, по старомодному вбранє: білий атлас насторбучений понизше стану, талїя тим принаднїйша, тонесенька, напудроване волосє фризване високо, гарне, кругле личко тим свобіднїйше, блискуче, з іскристими очима, з нарумяненими щоками, з мушками і з безсоромно розкішним носиком. У руці мала білий звиток паперу, і судячи по рухах її уст та по кокетливім похитуваню верхньої частини її тіла здавало ся, що співала; але я не чув ані одного її трїлера, і лише з тонів скрипки, якою

молодій Паганіні акомпаніював любій жіночці, догадував ся я, що вона співала і що він сам почував у душі підчас її співу. О, се були мелодії, як соловії щебече в вечірній сутіни, коли запах рожі надихає тугою його чутливе, весняне серце. О, се було переливне, розкішно таюче блаженство. Се були тони, що цілували ся, потім сердили ся і втікали один від одного; нарешті знов обіймали ся і єднали ся і завмирили в п'яному поєднаню. Так, ті тони були мов метелики, коли один одного дразнить, оминає, ховаєть ся за квіткою, потім другий наганяє його, а потім оба легкодушні, щасливі підіймають ся в гору в золотім соняшнім світлі. Але павук, павук може іноді зробити трагічний кінець таким метеликам. Чи прочувало се молоде серце? Тужливо зітхає ось один тон, мов прочуте повзучого горя, просмикаєть ся крізь найрадіснійші мелодії, що промінем розсипають ся із скрипки Паганіні. Його очі заходять росю... З обожанєм він падає на коліна перед своєю милою... Але ах, схиливши ся, щоб поцілувати її ніжки, він бачить під ліжком малого аббатика! Не знаю, чого йому було треба від того бідолахи, але Генуезець поблід як смерть, хапає аббатика скаженими руками, надає йому чимало позаушників, а також поважне число көпняків, врешті викидає його за двері, а потім видобуває довгий штилет із кишені і встромлює його молодій красуні в саме серце...

Та в тій хвилі почуло ся з усіх боків: браво! браво! Одушевлені гамбурські панове й пані найгучнійшими оплесками обсипали великого артиста, що власне скінчив перший розділ свого концерту, і кланяв ся ще з більшим ломаєм та викривлюванєм, як уперед. На його лиці, здавало ся мені, скавучала ще

благальнійша покірливість, як уперед. В його очах визирала смертельна тривога, як у очах злочинця засудженого на смерть.

— Божественно! — скрикнув мій сусід, торговець кожухами, драпаючи себе по за вухами. — Ся штука сама вже варта була двох талярів.

Коли Паганіні почав грати на ново, у мене заморочило ся перед очима. Тони не переміняли ся на ясні форми та коліри; навпаки, постать майстра поволокла ся темними тінями, а із їх п'ятьми скомліла найрізкішими жалібними тонами його музика. Лиш деколи, коли маленька лямпа завішена над ним кидала на нього своє скупе світло, бачив я його виблідле лице, на яким одначе все ще не згасла молодість. Його одежа була чудна, розколена на дві барви, одна жовта, а друга червона. На ногах у нього волокли ся важкі кайдани. За ним мелькало якесь лице, якого фізіономія вказувала на збиточну цапину вдачу, а довгі волохаті руки, що, бачилось, належали до неї, час від часу мов з підмогою доторкали ся до скрипки, на якій грав Паганіні. Іноді вони водили його рукою, що держала смик, і тоді якесь не то похвальне мекеканє, не то регіт домішував ся до тонів, що виливали ся зі скрипки чим раз болючійші та кровавійші. Се були тони як спів упавших ангелів, що згрішили з дочками земними, і випхнені з царства блаженних, з лицями горючими соромом летіли в безодню. Се були тони, в яких бездонній глибині не меркотіла ані потіха, ані надія. Коли святі в небі чують такі тони, замирає похвала Богу на їх блідніючих устах, і плачучи вони закривають свої непорочні голови. Іноді, коли серед мельодійних мук тої гри проскакувало неминуче цапине мекеканє

та реготань, бачив я в глибині сцени багато маленьких жіночок, що злобно-радісно похитували обридливими головами, і складаючи навхрест пальці в збиточній утішності скребтали моркву. Із скрипки виривалися тоді голоси розпуки і страшні зітхання та хлипаня, яких ніхто ще не чув на землі, і яких може ніхто й не буде вже більше чути на землі, хіба на Йосафатовій долині, коли заграють кольосальні труби страшного суду, а голі трупи повиплазять із могил і ждати-муть свого засуду. Але перемучений скрипач потягнув раптом смиком так безумно-розпучливо, що його кайдани з брязкотом розскочилися, і його несамовитий помічник разом із осоружними почварами поцезали.

В тій хвилі сказав мій сусід, торговець кожухами:

— Шкода, шкода, у нього струна луснула. Всьому винні ті ненастанні pizzicato!

Чи справді струна луснула на скрипці? Не знаю. Я завважав лише переображене тонів, а Паганіні і його окружене видалися мені нараз переміненими. Його я ледви міг пізнати в бурій чернечій киреї, що більше ховала, ніж одягала його. Здичіле лице було заслонене капuzою, бедра оперезані шнуром, ноги босі — самітна, завзята постать, — оттак стояв Паганіні на скальнім виступі над морем і грав на скрипці. Була, здавалося мені, пора сумерку, вечірня заграва обливала безмежні морські хвилі, що набиралися червоноїшої та червоноїшої краски, шуміли все величнійше та величнійше в таємничій гармонії з тонами скрипки. Та чим червонійше розгаралося море, тим більше блідло та сіріло небо, а коли нарешті бурхливі води виглядали як різко-кармазинова кров, то небо в горі стало зовсім

бліде як мара, біле як труп, а на ньому виступали величезні, грізні зорі... а ті зорі були чорні, чорні як блискучий кам'яний вугіль. Але голоси скрипки ставали що раз бурхливіші та смілійші, в очах страшного музиканта блискотіла така насмішлива охота до руйнування, а його тонкі губи ворушили ся так жаховито швидко, що виглядало, немов то він бубонить стародавні злочинні заклинання, якими викликувано бурю і розпутувано тих злих духів, що лежать сховані в морських безоднях. Іноді, коли він простягаючи довгу, худу руку зі смиком із широкого рукава чернечої киреї розмахував смиком у повітрі, то аж тоді виглядав як правдивий чародій, що своєю чарівною паличкою дає накази вітрам і водам, і тоді підіймав ся скажений рев у морських глибинах, і переполошені кроваві хвилі підскакували тоді так сильно в гору, що майже оббризькували біде небесне склепінє і чорні зорі своєю червоною піною. І рев та вереск та гуркіт стояв такий, немов увесь світ хотів розпасти ся в руїни, а чернець чим раз завзятійше грав на скрипці. Силою своєї обезумілої волі хотів він розломати сїм печатий, якими Соломон запечатав зелені горшки, куди позапирав побіджених демонів. Ті горшки мудрий король повкидав у море, і мені здавало ся, що власне чую голоси замкнених у них духів, коли скрипка Паганіні гарчала у своїх найлютіїших басових нотах. Та нарешті видало ся мені, що чую немов радісні окрики увільнених, і з червоних, кровавих хвиль ось-ось виринають голови розкованих демонів: почвари нечувано обридливі, крокодилі з крилами лиликів, гадюки з оленячими рогами, малпи з лійковими мушлями замісь шапок, тюлені з патріархальними довгими бородами, жіночі лиця з циць-

ками на місці щок, зелені верблюдячі голови, мішанці невідомого складу, всі глипають холодно-розумними очима, і довгими лапастими плавцями хапають затопленого в своїй гріченця. А у нього в шаленім запалі заклинання капуза зсунула ся з лоба, а патлате волосе розвіяло ся на вітрі і оплітало ся довкола його голови мов чорні гадюки.

Ся поява так остовпила і оглушила мене, що щоб не збожеволіти, я заткав собі вуха і зажмурив очи. І зараз привиди щезли, і коли я зирнув знов, побачив я бідного Генуезця в його звичайній поставі, як кланяв ся що сили, поки публіка плескала мов несамовита.

— Так отсе була та славна гра на струні G., — завважив мій сусід. — Я сам граю на скрипці і знаю, що то значить отак панувати над тим інструментом...

На щасте павза не була довга, а тоб мій музикальний кожушник певно завів був довгу балачку про штуку. Паганіні знов спокійно притулив свою скрипку до борода, і з першим потягом його смика почало ся знов чудове переображенє тонів. Та тепер уже не були вони такі різко-барвисті та тілесно-виразні. Сі тони розливали ся спокійно, маєстатично хвилюючи, підіймаючись, мов тони орґанів у великій катедральній церкві; і все довкола розширювало ся чим раз далі і висше аж до таких колюсальних розмірів, що вже не тілесне око, але хиба око духа могло обняти їх. У середині того простору уносила ся блискуча куля, а на ній стояв велетень, гордий, випростуваний — і грав на скрипці. Ся куля—чи се було сонце? Не знаю. Але в рисах велетня пізнав я Паганіні, лиш ідеально гарного, облитого небесним сяєвом, усміхненого добротою і примиренєм. Його тіло пишало ся розкішною муж-

ньою силою, ясно-синій одяг обіймав ублаго-роднені сугави. Стояв отак сильно і непохитно, величній образ божества, поводячи смиком по струнах, і здавало ся, що все сотворіне послушне його тонам. Він був чоловік — планета, довкола якого крутив ся весь світ, відзвонюючи мірно-врочисто блаженні ритми. Ті великі світила, що так спокійно ясніючи плавали довкола нього — чи се були небесні зорі, а ся дзвінка гармонія, що повставала з їх рухів, чи се була музика сфер, про яку так багато незглубимого наговорили поети та пророки? Іноді, коли я напружаючи всю свою силу, визирав далеко-далеко в замрачену далечінь, то здавало ся мені, що бачу білі, розвіяні шати, якими обвинені кольосальні мандрівники йшли з білими палицями в руках. І диво! Золоті головки тих палиць, се були власне ті великі світила, які я вважав звіздами. Ті мандрівники сунули ся широчезним кругом довкола великого скрипача, від тонів його скрипки розблискували ся чим раз яснійше золоті головки їх палиць, а хорали, що лили ся із їх уст і які я міг уважати за мелодію сфер, се була властиво лише невмовкаюча луна тонів його скрипки. Якась невмовна, свята сердечність чула ся в тих звуках, що іподі тремтіли ледво чутно, як таємний шепт над водою, то знов солодко страховинно густійшали, мов голоси рогів у місячнім світлі, а потім нарешті загриміли непогамованими радощами, немов тисяча бардів торкнула струни своїх арф і підняла голоси до пісні побіди. Се були звуки, яких ніколи не чує вухо, а тільки серцю вони можуть приснити ся, коли нічю спочиває біля серця коханої. Може серце розуміє їх і в ясний, сві-

тлий день, коли роздратоване затопить ся в чудові лінії та овалі грецького твору штуки...

— Або коли випе одну бутельку шампана більше ніж треба, — почув ся нараз насмішливий голос, що нашого оповідача збудив немов зі сну. Коли обернув ся, побачив доктора, що в товаристві чорної Дебори зовсім тихо ввійшов до світлиці, щоб довідати ся, як вплинув лік на хору.

— Сей сон не подобаєть ся мені, — сказав лікар показуючи на софу.

Максиміліян, що затоплений у фантастиці своєї власної промови зовсім не завважив, що Марія давно вже була заснула, сердито прикусив губи.

— Сей сон, — мовив далі лікар, — надає її лицю вже вповні подобу смерти, Чи воно не виглядає вже, як ті білі маски, ті гіпсові відливи, в яких ми стараємо ся переховати риси покійників?

— Бажав би я, — прошептав Максиміліян йому до вуха, — заховати собі такий відлив із лица нашої приятельки. Навіть як труп вона буде дуже гарна.

— Не раджу вам чинити се, — відповів лікар. — Такі маски уприкряють нам згадку про тих, кого ми любили. Нам здаєть ся, що в тім гіпсі містить ся ще крихта їх життя, хоч те, що ми заховали, се властиво найправдивіша смерть. Правильно гарні риси набирають тут якоїсь жаховитої тупости, наруги, фатальности, і сим більше страшать, як радують нас. Та правдивими карикатурами стають гіпсові відливи лиць, яких принада була більше духовна і яких риси були не стільки правильні, як інтересні. Бо скоро грації життя загасли в них, то правдиві відблиски від ідеальних ліній краси не покривають ся вже духовними

принадами. А спільний усім гіпсовим відливам якийсь загадковий мороз, що при довшім огляданю нестерпимо морозить нашу душу: вони виглядають як люди, що лагодять ся йти в якусь тяжку дорогу.

— Куди? — запитав Максиміліян, коли лікар узяв його за рамя і попровадив із світлиці.

II.

— І на що вам мучити мене тими поганими ліками, коли й так мені швидко вмирати?

Се Марія говорила ті слова саме, коли Максиміліян уходив до кімнати. Перед нею стояв лікар, в одній руці держачи фляшку з лікарством, а в другій маленьку чарочку, в якій обридливо пінив ся якийсь бурий плин.

— Дорогий друже, — скрикнув він обертаючи ся до новоприхожого, — се дуже добре, що ви прибули. Старайте ся намовити сіньору, щоб зажила лиш отсих кілька крапельок. Мені спішно.

— Прошу вас, Маріє, — шепнув Максиміліян тим м'яким голосом, який не дуже часто завважувано у нього і який виходив, здавало ся, із такого зболілого серця, що хора в дивнім зворушеню, майже забуваючи про свій власний біль, узяла чарку в руку. Та поки піднесла її до уст, промовила з усмішкою:

— Але правда, в відплату за се оповісте мені потім історію про Лявренцію?

— Все буде, чого забажаєте! — кивнув головою Максиміліян.

Бліда жінчина випила зараз те, що було в чарці, на пів усміхаючись, а на пів здригаючись.

— Мені ніколи, — мовив лікар натягаючи свої чорні рукавички. — Ляжте собі гарненько, сіньоро, і як мога не рушайте ся з місця. Мені ніколи.

В супроводі чорної Дебори, що світила йому, він вийшов із кімнати. Коли обоє молоді люди лишили ся самі, то довго гляділи мовчки одно на одного. В душах обох підіймали ся думки, які одно перед другим силкувало ся затаїти. Та на раз женщина вхопила руку мушини і покрила її палкими поцілуями.

— Бога ради! — мовив Максиміліян, — не рушайте ся так сильно і лягайте знов спокійно на софі!

Коли Марія сповнила се жаданє, він укрив її ноги дуже старанно шалем, до якого вперед доторкнув ся своїми устами. Вона мабуть постерегла се, бо радісно заморгала очима, мов щаслива дитина.

— Чи панна Лявренція була дуже гарна?

— Коли згодите ся не перебивати мене, дорога приятелько, і приречете мені слухати зовсім мовчки та спокійно, то розповім вам докладно все, що вам бажаєть ся знати.

Марія потакнула очима, і Максиміліян усміхнувши ся приязно сів на кріслі, що стояло біля софи, і почав своє оповіданє ось як:

— Отсе вже буде вісім літ, як я їздив до Лондона, щоб пізнати тамошній язик і народ. Чорт би побрав той народ ураз із його язиком! Набере десяток односкладових слів у рот, розгризе, розжв'якає, виплює, і се називає мовою! На щастє вони по своїй вдачі мовчазливі, і хоча завсїди дивлять ся на тебе з роззявленим ротом, але не мучать тебе довгою балачкою. Та горе тобі, коли впадеш у руки такого сина Альбіону, що відбув велику подорож і на континенті навчив ся по французьки.

Сеї зараз хоче скористати з нагоди і пустити в рух набуті язикові відомости, і засипає тебе питаннями про всякі можливі річи, і ледво ти відповів на одно питанє, то він вилізає з новим — чи то про твої літа, про місце вродження, чи про те, як довго думаєш тут пробути, і певнісїнький, що такою невідчїпною інквізицією забавляє тебе як не можна краще. Один мій приятель у Парижі може й мав рацію твердячи, що Англіїці виучують ся французької мови у пашпортових бюрах. Найпожиточнійша їх розмова за столом, коли вони крають свої кольосальні ростбіфи і з найповажнїйшим видом випитують тебе, який шматок тобі до вподоби? чи сильно, чи слабо припечений? чи з середини, чи з брунастої кори? чи товстий, чи худий? Ті ростбіфи та їх баранячі печенї, се й усе добро, яким можуть повеличати ся. Борони Господи кожду христїянську душу від їх сосїв, у яких третина муки, а дві третини масла, або інколи для відміннї третина масла, а дві третини муки! Борони Господи кожного також від їхньої наївної ярини, яку вони пруть на стіл такою, як її Бог сєднав, тільки обварену в окропі. Ще страшнїйші від кухнї Англіїцїв їх тости, їх обовязкові застольнї промови, коли зі стола здіймають скатерть і дами виходять із їдальнї, а на їх місце вносять такеж саме число бутельок портвайну — се на їх думку найкраще заступництво в браку красного пола. Говорю „красного пола“, бо Англіїки заслугують на сю назву. У них гарне, біле, струнке тіло лише занадто широкїй відступ між носом і устами, що стрїчаєть ся у них не менше часто як і у мушин. Нераз він уприкрював менї в Англії й найкращї облича. Сеї відступ від типу краси впадає менї ще фатальнїйше

В очи, коли бачу Англіїців тут у Італії, де їх прикороткі носи і широка м'ясиста площа, що тягнеться аж до рота, творять ще різкий контраст із лицями Італіян, у яких риси більше зближені до античної правильності, — у яких носи або з римська вигнуті, або з грецька вглублені, не рідко виходять занадто довгі. Дуже вірно завважив один німецький подорожний, що Англіїці вештаючи ся тут поміж Італійцями всі виглядають як статуї, у яких повідбивано кінчики носів.

Еге, стрічаючи Англіїців у чужім краю зараз бачиш силою контрасту ще яркійше їх хиби. Се боги нудоти, що в пишно-блискучих каретах курієрськими поїздами гонять по всіх краях і скрізь лишають за собою сірі тумани куряви та сумовитости. До того додайте їх цікавість без щирого інтересу, їх пишнострійну незугарність, їх безсоромну тупість, їх рогабий еґоїзм і їх безглузду радість при всяких мелянхолійних предметах. Уже три тижні бачу тут на Piazza di Gran Dusa що дня одного Англіїця, що цілими годинами з роззявленим ротом придивляється тому шарлатанови, який там сидячи на кони вириває людям зуби. Сей вид певно мусить благородному синові Альбіону бути відплатою за ті смертні кари, які він пропустив у своїй любій вітчизні... Бо по за боксованем та бійкою когутів нема для Британця любійшого виду, як конане бідолахи, що вкрав вівцю або підробив чийсь підпис і за се цілу годину мусить стояти перед фасадою судового будинку виставлений з посторонком на шиї, поки його відправлять на той світ. Се не пересада, коли скажу, що крадіж вівці і сфальшоване підпису в тім огидно-безсердечнім краю караються так, як найпоганіші злочини, як батьковбійство або кровосу-

мішка. Я сам, сумним випадком проходячи біля їх суду, бачив у Лондоні, як вішали одного чоловіка за те, що вкрав вівцю, і від тоді я стратив смак до баранячої печені; баранячий лій усе нагадує мені білу шапку повішеника. А обік того завісили Ірляндця, що підробив підпис багатого банкира; і все ще бачу наївний передсмертний жах бідного Падді, який перед судом присяглих не міг зрозуміти, за що його так тяжко карають за підроблений підпис, хоч він сам дозволяє кожному чоловікові в світі підроблювати його підпис, скільки захоче! І той народ усе балакає про християнство і не опустить жадної неділі богослуження і засипає весь світ Бібліями!

Признаю ся вам, Маріє, коли в Англії ніщо не смакувало мені, ані люди, ані кухня, то причиною тому по части був і я сам. Я привіз із собою добрий засіб лихого настрою з дому і шукав розривки у народа, що й сам уміє вбивати свою нудоту лише в вирі політичної та торговельної діяльності. Досконалість машин, які тут скрізь уживають ся і переняли на себе так багато людських чинностей, була для мене також чимось несамопитим; їх штучні механізми з колісцями, валками, циліндрами і тисячами дрібних гачків, цвяшків та зубчиків, що порушають ся майже пристрасно, навівали на мене тривогу. Не менше тривожила мене певність, точність, розмірність і докладність у життю Англіїців, бо так як машини в Англії видають ся нам людьми, так тамошні люди видають ся нам машинами. Егеж, так і бачить ся, що дерево, залізо та мосяж захопили там людського духа і майже збожеволіли з надміру того духа, а обездушений чоловік як пуста мара зовсім

машинально сповняє свої звичайні діла, в певній означеній мінуті жре біфштики, виголошує парламентарні промови, чистить нігті, сїдає до повоза або вішаєть ся.

Можете собі уявити, як зростало зо дня на день мое незадоволенє в тїм краю. Та найчорнійший настрій наляг на мене одного разу, коли я під вечір стояв на мості Ватерльо і глядїв у низ у воду Темзи. Менї здавало ся, що в нїї відбиваєть ся моя душа і визирає до мене з води з усіма своїма ранами та шрамами... При тїм напливали менї на тямку самі найприкрїйші історїї. Я згадав про ту рожу, що її все поливали оцтом, так що вона через те стратила свій солодкий запах і зівяла перед часом... Згадав заблуканого метелика, якого один природознавець, драпаючи ся на вершок Монбляна, бачив як літав над ледовими обривами. Згадав про ту освоену малпу, що зовсїм зжила ся з людьми, грала ся з ними, але раз при столї в печенї, що лежала на полумиску, пізнала своє власне молоде малпєнятко, швидко вхопила його, побїгла з ним до ліса і вже нїколи потїм не показувала ся між своїми приятелями людьми... Ах, у мене так защемїло серце, що горячі сльози силоміць бризнули з моїх очий... Вони покапали в Темзу і поплили з нею до великого моря, що проковтнуло вже стїльки людських слїз і навіть не завважило їх...

В тїї хвилї якась дивовижна музика збудила мене з тих темних мрїй, і коли я озирнув ся, побачив на березї купу людий, що, бачилось, обступили колесом якесь забавне видовище. Я підїшов ближше і побачив сїмю артистів, зложену ось із яких чотирьох осіб:

Перша була невеличка, підсадкувата жінка, одягнена зовсїм у чорне, з дуже малою

головою і здоровим, грубо на перед висуненим животом. На тім животі висів у неї величезний бубен, у який вона барабанила зовсім немилосерно.

Другий був карлик одягнений у вишивану сукню на подобу старофранцузького маркіза, з великою, напудрованою головою, але з дуже тоненькими та дрібними іншими членами; він підтанцьовуючи сюди й туди бив у триангул.

Третя була може 15-літня молода дівчина, що мала на собі коротеньку, щільно припасовану спідничку з синьопасматого шовку, і широкі, також синьопасматі штанці. Се була ніжно збудована, граціозна фігурка. Лице грецької краси. Благородний, простий носик, любо скроєні усточка, мрійливо м'якко закруглене підборіддє, цвіт лица соняшно-жовтий, волосє блискучо-чорне обвинене довкола скрані; от так стояла вона, струнка і поважна, ба навіть незадоволена, і гляділа на четверту особу компанії, що власне виконувала свої штуки.

Ся четверта особа, се був учений пес, дуже многонадійний пудель, який власне на найбільшу втіху англійської публіки з покладених перед ним деревляних букв зложив імя Lord Wellington і додав ще дуже підхлібний присудок Heros. А що пес, як видно було вже з його дотепного зверхнього вигляду, був не англійською скотиною, але так само, як і три інші особи, походив із Франції, то сини Альбіону тішили ся дуже, що їх великий полководець здобув собі бодай між французькими псами таке признанє, якого всі інші креатури у Франції так соромно відмовляють йому.

І справді, се товариство складало ся ся з Французів, і карлик, що тут же представив себе як мусів Тірліті, почав по французьки го-

ворити такі диковини і з такими пристрасними жестами, що бідні Англіїці ще ширше як звичайно пороззявляли роти й носи. Іноді серед довшої павзи він піяв як когут, і ті кукуріку та імена многих цісарів, королів та князів, якими він пересипав свою промову, се було мабуть одинокі, що розуміли його бідні слухачі. А тих цісарів, королів та князів він виславляв як своїх прихильників та приятелів. Запевняв, що ще осьмілітнім хлопчиком мав довгу розмову з блаженної пам'яті величеством Людовіком XVII, який і пізнійше в важних справах усе засягав його поради. Перед бурею революції він, як і многі інші, спас ся втекою, і аж за цісарства вернув до коханої вітчизни, щоб напувати ся славою великої нації. Наполеон — говорив далі — ніколи не любив його, за се його святість папа Пій VI майже обожав його. Цар Александер давав йому бонбони, а княгиня Вільгельміна фон Кіріц усе брала його на коліна. От так — викрикував він, — від самих дитячих літ жив я між самими володарями. Нинішні монархи, так сказати, вирости зо мною разом, і я вважаю їх собі рівнею, і коли котрий із них попрощаєть ся з сим світом, завсїгди надягаю жалобу". По тих поважно виголошених словах запіяв як когут.

Мусіє Тірліті справді був один із найчуднійших карликів, яких мені доводило ся бачити. Його старече, поморщене лице творило такий забавний контраст із його дитячо-щуплим тільцем, а вся його осібка не менше забавно контрастувала зі штуками, якими він пописував ся. Він ставав у найсмільйших поставах і нелюдяно довгою шпадою сік повітре на всі боки, і при тім раз у раз кляв ся на

свою честь, що отсі квартаи або отсі терци¹⁾ ніхто не зумів відбити, а натомісь його відбою не перебе ніяка людська сила, і визивав кожного з публіки поміряти ся з ним у шляхетній штуці фехтунку. Помахавши отак якийсь час і не знайшовши нікого, хто б поважив ся стати з ним до прилюдного поединку, карлик уклонив ся зі старофранцузькою грацією, подякував за ласку, яку йому оказано, і просив дозволу заповісти високоповажаній публіці найчудовнійше чудовище, яке подивляла доси англійська земля.

— Бачите отсю особу, — пищав він надівши брудні глянсовані рукавички і з почесною гальянтерією виводячи на серед круга молоду дівчину, що належала до товариства, — отся особа, се панна Лявренція, одинока дочка шановної і християнської дами, яку ось тут бачите з великим барабаном, і яка ще й доси носить жалобу по страті свого сердечно улюбленого чоловіка, найбільшого черевомовця в Європі. Панна Лявренція затанцює тепер. Подивляйте танець панни Лявренції!

І по тих словах він знов запіяв як когут.

Молода дівчина, бачилось, не звертала ніякісїнької уваги ані на ті промови, ані на погляди видців; сердито заглиблена сама в собі вона ждала, поки карлик простер під її ногами великий ковер і взяв ся знов бімкати на своїм тріангулі в супроводі великого бубна. Се була дивоглядна музика, мішанина незугарної бурливости і розкішного лоскотаня, і я почув патетично-дурацьку, тужливо-безстидну, чудернацьку мелодію, в якій одначе була якась дивовижна простота. Та швидко я

¹⁾ Фігури фехтунку.

забув сю мельодію, скоро молода дівчина почала танцювати.

Танець і танечниця майже силоміць захопили мою увагу. Се не був клясичний танець, який бачимо ще в наших великих балетах, де так як і в клясичній трагедії панують настобурчені єдності та штучности; се не були ті танцьовані александріни, ті деклямаційні скоки, ті антітетичні присюди, та благородна пристрасть, що так дзиґою вертить ся на одній позі, що нічого й не бачиш, тільки небо й трікоти, нічого, лиш ідеальність і брехню! Йй Богу, ніщо так не противно мені, як балет у Великій Опері в Парижі, де найчистійше заховала ся традиція того клясичного танцю, коли натомісь у інших штуках, у поезії, в музиці і в малярстві Французи опрокинули клясичну систему. Та буде їм тяжко доконати подібну революцію в штуці танцю, хиба що й тут, так як у політиці, вони візьмуть ся до тероризму та загорілим танцюрам і танечницям старого режіму відгільотинують ноги.

Панна Лявренція не була велика танечниця, кінчики її ніг не були дуже гнучкі, її ноги не були наломані до всяких можливих викрутасів, вона не знала тої танечної штуки, якої вчить Вестріс,¹⁾ але танцювала так, як природа велить чоловікови танцювати; вся її істота була в гармонії з її скоками; не лиш її ноги, але її тіло танцювало, її лице танцювало... вона часом блідла, робила ся майже біла як труп, її очі витріщали ся широко мов у привиді, довкола її уст миготіла жадоба і біль, а її чорне волосє, що гладким овалем

¹⁾ Назва славної італійської сімі танцюрів. Огюст Вестріс (1759—1842) був від 1772 р. балетмайстром при великій Опері в Парижі; маючи 85 літ збуджував своїм танцем загальний подив.

обхоплювало її виски, порушувало ся мов два летючі крукові крила. Се справді не був класичний танець, але й не романтичний у тім значіню, як би сказав молодий Француз школи Рандіеля¹⁾. Сей танець не мав у собі ані нічого середньовікового, ані нічого венеціанського, ані нічого горбатого, ані жадного сліду „танцю смерти“, не було в нім ані місячного світла, ані кровосумішки... Се не був танець, що силкував ся забавити зверхніми формами руху, але зверхні форми руху видавали ся словами якоїсь окремої мови, що хотіла сказати щось таке особливе. Але що говорив сей танець? Я не міг зрозуміти його, хоч які пристрасні рухи виконувала та мова. Іноді я тільки догадував ся, що тут річ іде про щось страшенно болюче. Я, що звичайно так легко розумію значіне всіх явищ, не міг ні за що зрозуміти сеї танцьованої загадки, а що все надармо мацав за її зміслом, тому певно вина була й музика, яка мабуть навмисно зводила на блудні стежки, силкувала ся хитро збаламутити мене і все не давала мені прийти до ясности. Тріангул мусіє Тірліті хитав ся іноді так злорадісно! А пані-матка гримала так сердито в свій здоровенний барабан, що її лице з поза хмар чорної шапки виблискувало як кровава північна заграва.

Коли товариство поплело ся далі, я довго ще стояв на тім самім місці і міркував про те, що міг значити сей танець? Чи се був південно-французський або еспанський національний танець? На щось подібне натякав запал, з яким танечниця повертала сюди й туди свій стан, і те диже закидуванє голови в зад, що

¹⁾ Ежен Рандіель (Renduel), накладник у Парижі, що друкував твори романтиків.

надавало танечниці іноді вигляд тих нестямно смілих Бакханток, яких із зачудуванєм бачимо на релефах старинних ваз. Її танець мав тоді щось п'яного і невласновільного, щось темного і неминучого, щось фаталістичного; вона танцювала в таких хвилях мов сама судьба. Або може се були уривки прастарої, забутої пантоміми? Чи може танцювала приватна історія? Іноді дівчина хилилася до землі, немов надслухуючи щось, мов чула голос, що говорив до неї з глибини... Тоді здригала ся мов трепетовий лист, вигинала ся швидко в інший бік, вибухала нараз скаженими, розпусними скоками, потім знов нахилилася вухо до землі, надслухувала ще трівожнійше як уперед, кивала головою, червоніла, блідла, тремтіла, стояла хвилину випростувана як свічка, мов здеревіла, і потім робила рух, як людина, що вмиває руки. Чи се була кров, яку вона так старанно, довго, так страховинно дбайливо змивала зі своїх рук? При тім зиркала на бік так благально, так милосердно, аж душа таяла — і сей її позирк припадково упав на мене.

Всю найблизшу ніч думав я про сей позирк, про сей танець, про дивовижний акомпаніємент; і коли я другого дня як звичайно тиняв ся вулицями Лондона, почув я якесь тужливе бажанє ще раз зустрінути гарну танечницю, і все нащурював вуха, чи не почую музику барабана та тріангула. Нарешті я знайшов у Лондоні щось таке, що зацікавило мене, і я не мусів уже блукати безцільно його кипучими вулицями.

Власне вийшов я із Тауера¹⁾, де придивив ся докладно сокирі, якою відрубано голову

¹⁾ Лондонська твердиня і тюрма.

Анні Болєйн¹⁾), а також англійським коронним діаментам і львам, коли серед площі перед Тауером серед великого натовпу людей я знов побачив панї-матку з великим барабаном, і почув, як мусіє Тірліті піяв по когутячому. Учений пес складав знов із патичків героїство льорда Веллінґтона, а карлик знов показував свої непоборні кварта і терци, а панна Лявренція знов почала свій дивоглядний танець. Знов ті самі загадкові рухи, та сама мова, що говорила щось незрозуміле для мене, те саме шалене відкидуванє гарної голови в зад, те саме надслухуванє до землі вухом, тремтінє, блідість, остовпінє, а потім те саме страшно таємниче вмиванє рук, і нарешті благальний, мидосердний позирк на бік, який сим разом ще довше спочивав на мені.

Так то воно! Женщини, молоді дівчата не згірше від жінок зараз догадують ся, скоро звернуть на себе увагу мущини. Хоч панна Лявренція, коли не танцювала, все без руху і сердито гляділа перед себе, а танцюючи іноді лиш один однісїнький позирк кидала на публіку, то від тепер се вже не був голий припадок, що сей позирк усе падав на мене, і чим частійше я бачив її танець, тим більше значучо яснів він, але при тім іще менше зрозуміло. Я був мов очарований тим зором, і три неділі від ранку до вечера тиняв ся по вулицях Лондону, зупиняючи ся скрізь там, де танцювала панна Лявренція. Серед найбільшого клекоту юрби міг я вже з найдалшого далека почути туркіт барабана та звенькіт тріанґула, а мусіє Тірліті, бачучи моє наближенє,

¹⁾ Анна Болєйн, друга жінка короля Генріха VІІІ і мати королеви Єлисавети, була покарана смертю за мниму невірність д. 19 мая, 1536 р. в Тауері.

викрикував як умів найприязнійше своє куку-ріку. Хоч ані з ним, ані з панною Лявренцією, ані з панею мамою, ані з ученим псом я доси не обміняв ся ані одним словом, то нарешті здавало ся так, що я належу до їх компанії. Коли мусіє Тірліті збирав гроші, то наближаючи ся до мене поводив ся завсїгди з найдобрїйшим тактом і глядїв усе в супротилежний бік, коли я в його трирожний капелюх кидав невелику монету. Він справді поводив ся дуже по панськи, з достоїнством, нагадував добрі манєри минувшини, і видно було по тїм маленькім чоловіці, що виріс із монархами; тим дивнїйше було, що він час від часу, доразісїнько забуваючи свою повагу, піяв мов простий когут.

Не можу вам описати, як я зажурив ся, коли раз три дні на дармо шукав малого товариства по всїх вулицях Лондона, і нарешті догадав ся, що воно мабуть покинуло місто. Нудота вхопила мене знов у свої оловяні обійми і знов заціплювала менї серце. Нарешті я не міг видержати довше, попрощав ся з „мобом“, з „чорними сотнями“,¹⁾ з джентльменами і фешенеблями англїйськими, з чотирма станами держави, і подав ся назад до цивілізованого континенту, де перед першою білою запаскою першого стрічного кухаря припав на колїна з молитвою. Тут міг я знов як розумний чоловік пообідати і звеселити свою душу прихильністю несвоєкорисних осіб. Але панну Лявренцію я таки не міг забути ніколи; довго вона танцювала в моїй пам'яті, а в годинах самоти я ще часто мусїв думати про загадкові пантоміни гарної дівчини, особливо про її надслухуване прихиленим до землі вухом. І ми-

) Blackguards — лондонські пролетарії та босяки.

нула добра поря, поки дивоглядні мельодії тріангула і барабана прогомоніли в моїх споминах.

— І се її уся історія? — скрикнула нараз Марія, пристрасно підіймаючи ся на ліжку.

Та Максиміліян знов лагідно притулив її до постелі, значучо приложив вказівний палець до уст, і прошептав:

— Тихо! тихо! Ані слова не говоріть, лежіть собі гарненько в спокою, аж вам доповім і хвостик сеї історії. Лише Бога ради, не перебивайте мене!

І розсівши ся ще вигіднійше в кріслі він ось як повів далі своє оповіданє:

— Пять літ по тій пригоді прибув я у перве до Парижа, і то в дуже цікаву пору. Французи власне виставили були свою липневу революцію; весь світ плескав їм браво. Ся штука не була так кровава, як давнійші трагедії републіки і цїсарства. Лиш кілька тисяч трупів лишило ся на сцені. Таї політичні романтики не були дуже задоволені, і заповідали нову штуку, де попливе більше крови і кат матиме більше роботи.

Париж захопив мене дуже тою веселістю, що виявляєть ся там у всіх появах і не лишаеть ся без впливів навіть на зовсім спонурені душі. Дивне діло! Париж, се сцена, де виставляють найбільші трагедії всесвітної історії, що при їх спогаді навіть у найдальших краях дрожать серця і росою заходять очи; але видцеви тих великих трагедій тут у Парижі буває так, як мені було раз у театрі при брамі св. Мартина, коли я бачив виставу драми „Tour de Nesle“.¹⁾ Передо мною, бачите,

¹⁾ Голосна свого часу (1840) драма старшого Ал. Дюма.

сіла дама, що мала капелюх із рожевої ґази, а той капелюх був такий широкий, що заслонив мені весь вид на сцену, так що все, що там діяло ся, я бачив лише крізь рожеву ґазу того капелюха; всі страховища „Tour de Nesle“ виявляли ся мені в найвеселійшим рожевим світлі. Егеж, є в Парижі таке рожеве світло, що всі траґедії для близького глядача робить веселими, щоб житєві радощі не були йому такими гіркими. Навіть страховища, які чоловік у власному серці приносить до Парижа, тратять там свою трівожливу грізність. Щось дивним робом лагодить болі. В тім парижськїм повітрі рани гоять ся швидше як деінде; є в тім повітрі щось так великодушне, так повне співчуття, так любезне, як у самім народі.

Що мені найліпше подобало ся у того французського народа, так се його чемне поведженє і його аристократичний вигляд. Солодкий ананасовий запах чемности! Як благотворно освіжив він мою хору душу, що в Німеччині наковтала ся так багато тютюнового диму, запаху квасної капусти та грубіянства. Як Росінієві мельодії, звеніли в моїх вухах чемні фрази перепросин одного Француза, що в день мойого приїзду на вулиці тільки легенько штовхнув мене. Я майже налякав ся такої солодкої чемности, я, що привик був до німецьких хлопських штурканців без перепросин. У перших тижнях мого побуту в Парижі я кілька разів навмисне старав ся, щоб мене поштуркнули, аби лише радувати ся музикою тих перепросин. Та не лише задля тої чемности, але вже задля самої своєї мови мав французський народ у моїх очах якийсь аристократичний вигляд. Бо як знаєте, у нас на півночі французька мова належить до прикмет висшої шляхти, з французькою мовою в мене від ди-

тинства лучила ся ідея аристократизму. А така париська перекупка говорила краще, як не одна німецька дама з 64 предками.

Задля сеї мови, що надає йому аристократичний вигляд, мав французський народ у моїх очах якусь премилу казкову подобу. Се впливало з иншого спомину моїх дитячих літ. Власне перша книжка, з якої я вчив ся читати по французьки, були байки Ляфонтена; їх наївно розумні вислови вбили ся невідступно в мою пам'ять, і коли я отсе прибув до Парижа і почув скрізь французьку мову, то мені раз у раз причували ся Ляфонтенові байки; все мені здавало ся, що чую добре відомі голоси звірів: отсе говорив лев, а оте мовив вовк, а потім ягня або бузько або голуб; не рідко здавало ся мені також, що чую голос лиса, а в моїх споминах виринали не раз слова:

He, bon jour, monsieur le corbeau!

Que vous êtes joli, que vous me semblez beau! ¹⁾

Такі байкові ремінісценції виринали в моїй душі ще далеко частійше, коли я в Парижі попав у ту висшу сферу, що називаєть ся „світ“. Сеж був той самий світ, із якого небіщик Ляфонтен запозичував теми для своїх звірячих характерів. Зимовий сезон розпочав ся швидко по моїм приїзді до Парижа. Я брав участь у сальоновім життю, де той світ більш або менше проводить весело свій час. Як найцікавійша річ у тім світі вдарила мене не так рівність витончених звичаїв, що панує в ньому, а радше різнородність його складових частин. Іноді, коли я придивляв ся в великім сальоні людям, що там дружелюбно були зібрані, мені

¹⁾ Із другої байки Ляфонтена: Крук і лис.

здавало ся, що сиджу в склепі повнім раритетів, де реліквії всіх часів накладені в суміш біля себе: грецький Апольон обік китайської пагоди, мексиканський Вітцліпутцлі обік готицького Ессе Номо, єгипетські божки з песіми головками, святі почвари з дерева, зі слонової кости, з металю і т. д. Тут бачив я старих мускетерів, що колись танцювали з Марією Антуанетою, републіканців лекшої реґули, яких обожано в *Assemblée Nationale*, монтанярів¹⁾ без милосердя і без плям, колишніх членів Діректорії, що царювали в Люксембурській палаті, високих достойників цісарства, перед якими тремтіла вся Європа, всевладних Єзуїтів реставрації, одним словом, самі вибракувані, покалічені божища з усіх віків, у які тепер уже ніхто не вірить! Їх імена ревуть, коли стрінуться одно з одним, але люди стоять собі сумирно і дружно бік о бік, як старинности в згаданих антикварнях на *Quai Voltaire*. В ґерманських краях, де пристрасти менше дісципліновані, таке товариське співжитє так ріжнородних осіб булоб неможливе. Надто у нас на холодній півночі потреба балаканя не так сильна, як у теплійшій Франції, де найгірші вороги, здибавши ся в сальоні, не можуть довго сидіти обгорнені понурою мовчанкою. При тім у Франції жадоба подобати ся така велика, що всякий з усеї сили стараєть ся подобати ся не лише приятелям, але навіть ворогам. Вічне тут драпованє та ставанє на котурни, і женщини з сил вибивають ся, щоб перевишити кокетерією мущин; але все таки се мабуть не удаєть ся їм.

Сею увагою не хотів я сказати нічого

¹⁾ Так звала ся скрайня опозиція в революційнім парламенті.

злого, особливо нічого злого про французькі жінки, а вже найменше про Парижанки. Я-ж їх найбільший поклонник, і обожаю їх за їх хиби ще далеко більше, як за їх чесноти. Не знаю нічого влучнішого над ту легенду, що Парижанка родить ся на світ з усіми можливими хибами, але одна ласкава фея милосердить ся над ними і кожній їх хибі додає такого чару, що з неї робить ся нова принада. Ся ласкава фея зоветь ся Грація.

Чи Парижанки гарні? Хто се може знати! Хто може прогледіти всі інтриги туалети, розкусити, чи правдиве те, що зраджує тюль, і чи фальшиве те, на що пишно натякає буфастий шовк? А коли оку пощастить пробити ся крізь шкаралющу, і чоловік саме готується розслідувати ядро, аж воно знову обсновується новою лушпайкою, а потім знов новою, і сею ненастанною зміною моди насміхається над мужеською бистрозорістю. Чи їх лиця гарні? І сего тяжко доконати ся. Бо всі риси їх лиця в ненастаннім русі. Кожда Парижанка має тисячу лиць, сміховитих, дотепних, любійших одно від одного, і доводить усякого до заклопотання, хто би бажав між ними вибрати найкраще або й ще відгадати правдиве. Чи їх очі великі? Або я знаю? Чоловік не розсліджує довго калібер гармати, якої куля відірвала йому голову. А кого й не траплять ті очі, то всеж хочь осліплять його своїм огнем, і він радісний, коли держить себе здалека від їх пострілу. Чи простір між носом і устами у них широкий чи вузкий? Іноді він широкий, коли вона задерере носик, а іноді він вузенький, коли її верхня губа зухвало надується. Чи їх уста великі, чи малі? Щоб видати вірний осуд, мусів би той, хто судить, і та, котру судять, бути в повнім спокою. Але хто біля Парижанки мо-

же заховати спокій, і котра Парижанка буває коли спокійна? Деякі люди думають, що можуть зовсім докладно придивляти ся метеликові, коли пришпилять його шпилькою до паперу. Се не лише жорстоко, але й гупо. Пришпилений, спокійний метелик, сеж уже не метелик. Метеликові треба придивляти ся тоді, коли гуляє довкола цвітів... І Парижанку треба оглядати не в її домі, де вона прикріплена шпилькою в грудях, але в салоні, на вечерницях і балах, коли своїми гаптованими крильцями з ґази і шовку літає попід блискучими, кришталеvими люстрами радощів. Тоді виявляєть ся в них якесь похапне бажанє життя, якась жадоба солодкого одуру, якась спрага опяніня, що робить їх хорошими аж до жаху і додає їм повабу, який одночасно наповняє нашу душу розкішю і дрожю. Ся спрага до уживаня життя, немов би вже в найближшій годині чигала на них смерть, щоб вирвати їх від бурхливого жерела роскоші, немов би се жерело в найближшій годині мало висохнути, сей поспіх, сей одур, се божевіле Парижанок, що виявляєть ся особливо на балах, усе нагадує мені людову повість про ті мертві танечниці, яких у нас називають Вілами. Се власне молоді дівчата, що померли перед шлюбом, але так сильно заховали в серці незаспокоєну жадобу танцю, що нічу встають зі своїх могил, купами збирають ся на вулицях, і там в опівнічній годині виводять божевільні танці. В своїх весільних строях, з вінками на головах, з блискучими перстенями на блідих руках, з жаховитим усміхом, невимовно-гарні танцюють Віли при місячнім світлі, танцюють усе тим швидше і шаленійше, чим більше почувають, що дозволена їм година.

танцю добігає до кінця і вони ось-ось мусять знов лягти в холодну могилу.

Було се на одній вечерниці при Chaussée d' Antin, де мені се спостереженє дуже глибоко зворушило душу. Се була блискуча вечерниця, і нічого не бракувало із звичайних складників товариської забави: досить світла, щоб освічувало кожного, досить зеркал, щоб кожний міг оглядати себе, досить людей, щоб товпити ся до поту, досить лімонади з ледом, щоб охолодити ся. Почала ся музика. Франца Ліста притягли до фортепяну, він підгорнув волосє в гору понад геніяльне чоло, і сточив одну зі своїх найбільше блискучих битв. Здавало ся, що з клявішів бризкає кров. Коли не помиляю ся, він відіграв один пассаж із „Палінґенезій“ Баллянша¹⁾, якого ідеї перекладав на музику — діло дуже красне для тих, що не можуть у ориґіналі читати твори того славного письменника. Потім відіграв „Хід на площу страчення“ (La marche au supplice) Берліоца, гарну штуку, яку молодий маестро, коли не помиляю ся, скомпонував рано в день свого шлюбу. По всій залі лица покрила блідість, груди хвилювали, дух притаювано підчас павз, а нарешті залунали скажені оплески. Жіноцтво все мов пяне, коли Ліст заграє йому щось. З тим безумнійшою радістю кинули ся вони тепер у вир танцю, ті сальонові Віли, і я ледво здужав спасти ся з того натовпу до бічної кімнати. Тут панове грали в карти, а на широких кріслах спочивали деякі дами придивляючи ся грачам, або бодай роблячи вид, немов то гра дуже цікавила їх. Проходячи поуз одної з тих дам, коли її сукня доторкнула ся до

¹⁾ Пер Сімон Баллянш, родом із Ліону (1776—1847), історик і філософ містично-соціалістичного напрямку.

мого рамени, почув я від руки аж геть у гору до лопатки легеньку дрож, немов від дуже слабого електричного току. Але такий же ток, лише найсильнішого калібру, пробіг усе моє серце, коли я вдивився в лице дами. Чи се вона, чи не вона? Се було те саме лице, формою і соняшною краскою подібне до античної статуї, та воно не мало вже тої мармурової чистоти і гладкості, як колись. Заостреному поглядови виявляли ся на чолі і щоках деякі маленькі скази, може сліди віспи, що зовсім нагадували ті щербини, які бачимо на лицах статуй, що якийсь час стояли на дощі. Те саме було й чорне волосє, що гладкими овалями мов воронячі крила покривало виски. Коли її очи зустріли ся з моїми, і власне тим знаним скісним поглядом, якого прудка блискавка завсїгди так загадково влучала в мою душу, то не було вже ніякого сумніву. Се була панна Лявренція.

Пишно простягнувши ся на кріслі, в одній руці китиця цвітів, другою оперта о поручє крісла, сиділа панна Лявренція недалеко ігорного стола, і бачилось, усю свою увагу звернула на ходи карт. Елегантне і гарне було її убранє, а про те зовсім поєдинче, з білого атласу. Окрім бранзолет і перлових шпильок на грудях не мала на собі ніяких строїв. Жмут коронок покривав молоді груди, покривав по пуританському аж до шиї, і тою простотою та ціломудрістю свого одягу творила вона любо зворушливий контраст із декількома старшими дамами, що перісто построєні та поблискуючи діянтами сиділи біля неї і мелянхолійно виставляли на показ голі руїни своєї колишньої пишноти, місце, де колись була Троя. Вона виглядала все ще дуже гарно зі своєю чарівною сердитістю, і щось непоборне потягло мене

до неї, і я нарешті опинився за її кріслом, палаючи жадобою поговорити з нею, але спиюваний неспілою делікатністю.

Отак стояв я мовчки за нею вже деякийсь час, коли вона нараз витягла квітку зі свого букета і не озираючи ся, через рамя подала її мені. Дивний був запах тої квітки і обдав мене якимось незвичайним чаром, Я чув, що для мене щезли всі товариські форми, і був немов у сні, де робимо й говоримо багато такого, чому й самі дивуємося, і де наші слова набирають дитячого, пестливого і простого характеру. Спокійно, байдуже, недбало, як звичайно робимо зі старими приятелями, я схилив ся понад поруче крісла і шепнув молодій дамі до вуха:

— Панно Лявренціє, а деж ваша мама з барабаном?

— Умерла, — відповіла вона тим самим тоном, так само спокійно, байдуже, недбало.

По короткій павзі я знов похилив ся понад поруче крісла і шепнув молодій дамі до вуха:

— Панно Лявренціє, а деж учений пес?

— Побіг десь, куди очи бачуть, — відповіла вона знов тим самим спокійним, байдужним, недбалим тоном.

І знов по короткій павзі похилив ся я понад поруче крісла і шепнув молодій дамі до вуха:

— Панно Лявренціє, а деж подів ся Тірліті карлик?

— У велетнів на бульварі du Temple, — відповіла вона. Та ледво сказала ті слова, і знов же тим спокійним, байдужним, недбалим тоном, коли до неї приблизив ся поважний, старший чоловік високої, воєнної постави, і по-

відомив її, що її повіз заїхав. Звільна підвівши ся з сидження вона вчепила ся за його рамя, і навіть не кинувши одним поглядом на мене опустила разом товариство.

Коли я запитав паню дому, яка весь вечір стояла біля входу головної залі і всім приходячим і відходячим презентувала свій усміх, як називає ся та молода особа, що власне вийшла зі старим паном, вона весело розсміяла ся мені в лице і скрикнула.

— Мій Боже! Хтож може знати всіх тих людей? І його я так само не знаю —

Урвала, бо певно хотіла сказати: „як вас самих“, бо її менеж вона сього вечера бачила перший раз.

— А може, — завважив я, — міг би ваш пан муж дати мені яку відомість? Де міг би я знайти його?

— На польованю в Сен Жермені, — відповіла дама ще дужче сміючись. — Виїхав сьогодні рано, а верне аж завтра вечір... Але чекайте, знаю одного, що багато розмовляв із дамою, про яку розвідуєте. Назви його не знаю, але можете легко допитати ся до нього, звідуйте лише за молодим чоловіком, якому пан Казимір Періє дав копняка, не знаю вже де.

Хоч і як тяжко пізнати чоловіка по тім, що якийсь мільонер дав йому копняка, то про те я швидко віднайшов того младенця і попросив його деяких відомостей про дивну появу, що так зацікавила мене, і яку я силкував ся описати йому як найдокладнійше.

— О, так, — сказав молодий чоловік, — знаю її дуже добре. Говорив із нею на кількох вечерницях.

І він переповів мені купу пустих предметів, на яких крутила ся їх розмова. Головно вбив ся в його память її зір, поважний, коли

він сказав їй якусь чемпість. Так само дивувався він не мало, що вона завсїгди відмовляла ся від його запросин протанцювати з ним одну туру, запевняючи його, що не вмїє танцювати. Імени її відносин її він не знав. І хоч скільки я розвідував ся, ніхто не вмів мені сказати нічого близшого. Даремно ганяв я по всїх можливих вечірках, нїде не міг я вже знайти панни Лявренції.

— І се вся історія? — скрикнула Марія, звільна обертаючи ся на другий бік і позїваючи сонливо. — Се вся та прецікава історія? І ви не бачили вже більше анї панни Лявренції, анї мами з барабаном, анї карлика Тірліті, анї навіть ученого пса?

— Лежіть лише спокійно, — відповів Максимілян. — Усїх я бачив, навіть ученого пса. Правда, він був у великім тарапаті, бідна скотина, коли я пострічав ся з ним у Парижі. Се було в Quartier Latin. Я власне переходив біля Сорбони, як з тої брами вискочив пес, а за ним з десять студентів з палицями; до них зараз прилучило ся зо два десятки старих баб, і всї вони верещали одним хором:

— Скажений пес!

Майже людськими очима глядїв нещасний звір у смертельній трівозі; здавало ся, що сльози плили з його очий, а коли він сопучи пролетїв біля мене і його вохкий зір упав на мене, пізнав я свого старого друга, вченого пса, хвалителя льорда Веллінгтона, що колись наповняв подивом англійську націю. Чи справді він був скажений? Або може в Сорбоні заявив шкрябанєм та гарчанєм свій протест проти хлопячих шарлятанств якогось професора, а сей захотїв позбути ся такого неприхильного слухача тим, що признав його скаженим? Ах, а молодїж не довго міркує, чи хто з ура-

женої професорської зарозумілості, або може з простої зависти крикнув: „Се-ж якийсь скажений!“ Вона як стій хапаєть ся бити своїми безмисними палицями, таї старі баби в таких разях усе готові заверещати і заглушити голос певинности й розсудку. Мій бідний знайомий мусів улягти, перед моїми очима його вбили як пса, подали на наругу і викинули на гній. Бідний мученик учености!

Не веселійший був стан карлика, пана Тірліті, коли я віднайшов його на бульварі du Temple. Правда, панна Лявренція сказала мені, що він подав ся туди, але чи то я не думав про се, щоб на правду пошукувати там за ним, чи то сутолока народу не допускала мене туди, досить, що я аж пізно завважив буду, де продукували ся велетні. Війшовши застав я здоровенних завалидород, що без діла лежали на ослоні, і швидко зірвали ся з місця і поставали передо мною в своїх велетенських позітурах. На правду вони не були такі великі, як пишали ся на вивішенім перед будою малюнку. Се були два здоровенні бельбаси, одягнені в рожеві трікоти, мали дуже чорні, може фальшиві фаворити, і махали по над головами деревляними, в нутрі порожніми булавами. Коли я запитав у них про карлика, про якого також голосив афіш, відповіли, що вже чотири неділі він не показуєть ся задля щораз більшого нездужаня, але я можу бачити його за оплатою подвійної вступної ціни. Як радо платить чоловік подвійну вступну ціну, щоб бачити приятеля! Ах, а сього приятеля я застав на смертній постелі. Ся смертельна постеля була властиво дитяча колиска, і в ній лежав бідний карлик з жовтим, висохлим, старечим лицем. Може чотиролітня мала дівчинка сиділа біля нього, колисала ніжкою його колиску

і приспівувала при тім пестливо насміхуватим голосом.

— Спи Тірлітіночку, спи!

Коли карлик побачив мене, витріщив як мога широко свої скляні, виблідлі очі; сумовитий усміх промайнув по його білих губах. Здавало ся, що він зараз пізнав мене, подав мені своє висохле рученя і прохарчав ледви чутно:

— Старий друг!

Справді, в оплаканому стані застав я старого хлопчика, що ще в осьмім році життя мав довгу розмову з Людовіком XVII, якого цар Александер годував бокбонами, княгиня фон Кіріц садовила собі на колінах, якого обожав папа, а ніколи не любив Наполеон. Ся остатня обставина турбувала нещасливого ще на смертній постелі, чи то, як сказано, в смертній колісці, і він заплакав над трагічною долею великого цісаря, що ніколи не любив його, та за те в такім сумнім стані скінчив на острові св. Олени, — „так самісінько, як я кінчу тепер!“ додав, — „опущений, не признаний, покинений усіма королями і князями, образ наруги над колишньою пишнотою!“

Хоч я й не міг гаразд зрозуміти, як карлик, що вмирає серед велетнів, міг прирівнювати себе до велетня, що вмирав серед карликів, то всеж таки зворушили мене ті слова бідного Тірліті і особливо його безвідрадний стан у смертній годині. Я не міг удержати ся, щоб не висловити своє зачудуванє, що панна Лявренція, яка стала тепер великою панею, не дбає про нього. Ледво я назвав се імя, попав карлик у колісці в страшні судороги і прошептав своїми білими губами:

— Невдячна дитино, яку я виховав, яку хотів зробити своєю дружиною, яку я вчив,

як поводити ся серед великих світа сього, які жести робити, як усміхати ся, як кланяти ся у дворі. як репрезентувати... Ти добре використала мою науку, ти тепер велика дама, маєш повіз і льокаїв і багато гроший і багато гордості і ані крихти серця. Позволяєш мені тут умирати, самотно, в нужді, як Наполєон на острові св. Олени! О, Наполєоне, ти ніколи не любив мене!

Далі белькотав ще щось, чого я не міг розуміти. Потім підвів голову, зробив кілька рухів рукою, немов фехтував ся з кимось, трохи чи не зі смертю. Але косі того противника не опреть ся ніхто, ані Наполєон, ані Тірліті. Тут не допоможе ніяке відбиванє. Охлялий, мов переможений, карлик знов опустил голову, глядів на мене довго якимось несказано замогильним зором, запіяв нараз як когут і сконав.

Його смерть засмутила мене тим дужше, що покійник не дав мені ніякої близшої відомости про панну Лявренцію. Деж мені тепер віднайти її? Я не був ані закоханий у неї, ані не почував по за сим великої прихильности до неї, а про те якась таємна жадоба шпигала мене і заставляла шукати за нею скрізь. Коли було вйду до якогось сальону і окину оком усе товариство, а не знайду добре знаного мені лица, то зараз трачу весь спокій і щось немов гонить мене геть.

Роздумуючи про те чутє стояв я раз коло півночи при відлюднім вході до Великої Оперри, дожидаючи повоза, дуже сквашений, бо власне падав сильний дощ. Але повоза не було, властиво були повози, але чужі, і їх властителі залюбки сідали до них, а довкола мене звільна робило ся дуже пусто.

— В такім разі їдьте зо мною! — промовила нарешті дама, що щільно завельонована

чорною мантилею, також дожидаючи стояла якийсь час біля мене, а тепер як раз пустила ся всідати до свого повоза. Сей голос шпигнув мене в серце, добре мені відомий скісний позирк знов облив мене чаром, і я мов у сні опинив ся біля панни Лявренції в мягкім, теплім повозі. Ми не говорили ані слова з собою, таї годі нам було порозуміти ся, бо повіз торохтів по париських вулицях з громовим гуркотом дуже довго, поки нарешті не спинив ся перед великою брамою.

Слуги в блискучій ліберії світили нам горі сходами і потім здовж цілого ряду покоїв. Покоївка, що з заспанним видом вийшла нам на зустріч, промимрила з многими перепросинами, що затоплено лише в червонім покою. Давши покоївці кивком знак, щоб віддалила ся, Лявренція промовила зо сміхом:

— Припадок завів вас сьогодні далеко... Лише в моїй спальні затоплено.

В тій спальні, де ми швидко опинили ся самі, палав дуже сутній огонь у коминку, і се було тим благодотворнійше, бо покій був величезний і високий. Ся велика спальня, яку радше слід було назвати спальною залею, мала в собі щось дивовижно пустинного. Меблі і декорація, все мало на собі печать того часу, якого блиск тепер так огорошує нас і якого величність тепер видаєть ся нам такою сухою, що його реліквії викликають у нас якийсь несмак або навіть таємничий усміх. Говорю про час цїсарства, час золотих орлів, високошумних піряних китиць, грецьких причісок, великої слави, воєнних богослужень, офіційальної безсмертності, яку декретував Moniteur, континентальної кави, яку роблено з цикорії, кепського цукру, який фабриковано з буряків, і князїв та воєвод, яких роблено зовсім із нічого.

Ми сиділи біля коминка в любій розмові, і вона охаючи розповідала мені, що вийшла заміж за старого бонапартівського вояку, який що вечера на сон грядущий усоложує її описом одної зі своїх битв; перед кількома днями, заки відіхав, описав битву під Єною; але він слабовитий і ледви чи дотягне до московського походу. Я запитав її, чи давно помер її батько, та вона засміяла ся і признала ся, що ніколи не знала свого батька, і що її так звана мама ніколи не була заміжем.

— Не була заміжем? — скрикнув я. — Аджеж я сам у Лондоні бачив її в грубій жалобі по свіжій смерті мужа.

— О, — відповіла Лявренція, — вона носила сю жалобу цілих дванацять літ, щоб збуджувати людське милосерде, а може й на те, аби привабити якого другого жениха; надіяла ся під чорною флягою швидше вплисти до подружньої пристані. Але аж смерть змилувала ся над нею, і вона вмерла на вибух крові. Я ніколи не любила її, бо вона все давала мені більше товчеників як хліба. Я мало не згинула з голоду, як би малий Тірліті іноді не був покрадки віткнув мені шматок хліба. Але карлик уроїв собі, що я мушу стати його жінкою, а коли його надії розбили ся, то й він став у одну лаву з моєю матір'ю — кажу „матір'ю“ — з привички, і обоє мучили мене до спілки. Все виговорювали, що я дармоїдка, що вчений пес тисячу разів більше варт від мене й могого кепського танцю. І вихваляли пса на мій кошт, величали його під небеса, ласкали його, давали йому солодкі пляцки, а мені кидали недоїдки. Пес — казали — се їх найліпша підпора, він веселить публіку, яка ані дрібки не цікавить ся мною; пес мушить

годувати мене своєю працею, а я їм ласкавий хліб пса. Проклятий пес!

— О, не кленіть його більше, — перервав я її сердиті слова, — той пес уже згиб, я сам бачив, як його вбито.

— Вбито бестію! Так йому й треба! — скрикнула Лявренція підскочивши, і все її лице запалало пурпуром.

— І карлик також уже небіщик.

— Карлик Тірліті? — скрикнула Лявренція радісно. Але ся радість звільна щезла з її лиця, і мягким, майже сумовитим голосом промовила нарешті:

— Бідний Тірліті.

Я не потаїв перед нею, що карлик у годині своєї смерти дуже гірко жалував ся на неї. Тоді вона попала в дуже пристрасне зворушенє, і кленучи дух-тіло запевняла мене, що мала намір вивінувати карлика як найкраще, обіщувала йому річну пенсію, аби лише захотів жити тихо та скромно десь на провінції.

— Але він був такий честолюбивий, — додала Лявренція, — і хотів жити в Парижі і навіть тут, у моім готелю; міркував собі, що в такому разі за моім посередництвом повідновлює свої колишні зносини з Фобур-Сен-Жерменом, і знов займе давнє, блискуче становище в товаристві. Коли я рішуче відклонила се його жаданє, він велів переказати мені, що я проклята мара, упириця і трупяча дитина.

Лявренція замовкла нараз, стрепенула ся всім тілом і зітхнула нарешті з глибини душі.

— Ах, воліли-б були лишити мене в гробі разом із мамою!

Коли я почав налягати на неї, щоб пояснила мені ті таємничі слова, з її очий рікою

полили ся сльози, і тремтячи та хлипаючи вона признала ся мені, що чорна дама з барабаном, що видавала себе за її матір, сама колись оповідала їй, що чутка, яку передають собі люди про її вроджене, се не проста казка.

— В тім місті, де ми жили, — оповідала Лявренція, — називано мене трупячою дитиною. Старі пряхи цокотали, що я властиво дочка тамошнього графа, який раз-у-раз знущав ся над своєю жінкою, а коли вона вмерла, справив їй дуже величній похорон. Вона була в тяжи вже в крайній порі, і вмерла лише, та коли кілька кладовищних злодіїв, бажаючи обрабувати трупа, відчинили її гробницю, то застали графиню зовсім живу і в положі; по породі вона зараз же вмерла, тому злодії спокійно поклали її назад у домовину, а дитину забрали з собою і віддали на виховане своїй укривачці, жінці славного черевомовця. Отсю бідну дитину, що була похоронена ще поки прийшла на світ, називано скрізь трупячою дитиною. Ах, ви не зрозумієте, скільки прикрости зазнала я ще будши малою дитиною, коли мене прозивано сим іменем! Коли великий черевомовець іще жив і бувало розсердить ся на мене, то все кричав:

— Проклята трупяча дитино! Щоб я був ніколи не видобув тебе з гробу!

А що він був зручний черевомовець, то вмів так змінити свій голос, що виглядало стеменно, немов то він виходив із під землі, і в таких разях він вмовляв у мене, що се голос моєї покійної матери, яка оповідає мені про свою долю. Він мусів добре знати ту страшну долю, бо був давнійше у графа прислужником. І се робило йому жорстоку приємність, коли я, бідна дівчина, аж не знала,

де діти ся з переляку від тих слів, що неначе виходили з під землі. Ті немов підземні слова оповідали страховинні історії, яких звязку я ніколи не розуміла і які я помалу зовсім забула, та які в часи танцю знов живо виринали в моїй душі. Так, у часі танцю виринали в моїй душі дивоглядні спомини, я забувала себе саму, і мені здавало ся, що я зовсім инша особа і мене мучать усі муки та секрети тої особи. Та коли я переставала танцювати, все знов гасло в моїй памяти.

Говорячи се, звільна, мов із запитом, Лявренція стояла передо мною біля коминка, де огонь палав чим раз приємнійше, а я сидів у фотелі, де звук був сидіти її старий муж, коли вечером на сон грядущий оповідав їй про свої битви. Лявренція вдивляла ся в мене своїми великим очима, немов питала в мене поради; вона похитувала головою в такій сумовитій задумі, мене обдало таке благородне, любе співчутє до її долі; вона була така струнка, така молода, така гарна, ота лїлея, що виросла з могили, ота дочка смерти, ся мара з лицем ангела і з тілом баядери!... Не знаю, як се стало ся, може під впливом фотелю, на яким я сидів, але мені видало ся нараз, що я старий генерал, що вчора на отському місці описував битву під Єною і що я мушу кінчити його оповіданє, і я промовив:

— По битві під Єною піддали ся протягом кількох неділь майже всі пруські кріпости без добутя меча. Насамперед піддав ся Магдебург; се була найсильнїйша кріпость, що мала триста гармат. Чи се не ганьба?

Але панна Лявренція не дала мені говорити далї. Весь смутний настрій розвіяв ся з її гарного лица, вона зареготала як дитина і скрикнула:

— Так, се ганьба, більше як ганьба! Як би я була кріпость і мала триста гармат, я-б не піддала ся ніколи!

А що панна Лявренція не була кріпость і не мала трьох сот гармат...

При сих словах Максимілян раптово перервав своє оповіданє і по короткій павзі запитав стиха:

— Спите, Маріє?

— Сплю, — відповіла Марія.

— Тим ліпше, — мовив Максимілян з делікатним усміхом. — В таким разі не потребую лякати ся, що зануджу вас, коли троха докладно опишу меблі того покою, де я мав ночувати, як се звикли робити нинішні новелісти.

— Але не забудьте про ліжко, дорогий друже!

— Ай справді, — підхопив Максимілян, — се було препишне ліжко. Ноги, як у всіх ліжок із доби цісарства, складали ся із каріатид і сфінксів, блискотіли богатою позолотою, особливо орлами, що цілували ся дзьобами мов горлиці — може то такий був символ любови за часів цісарства. Занавіски перед ліжком були з червоного шовку, а що полумя від коминка просвічувало крізь них дуже сильно, то я з Лявренцією опинив ся в зовсім огнисто червонім освітленю, і сам собі видав ся мов бог Плутон, що серед пекельної пожежі держить в обіймах сонну Прозерпіну.

Вона спала, і я вдивляв ся в тім стані в її любе лице і шукав у його рисах зрозуміння для тої симпатії, що тягла мою душу до неї. Що значить женщина? Який змісл криєть ся під символікою сих гарних форм?

Але чиж се не глупота — хотіти вияснити внутрішній змісл чужої появи, коли тим часом

ми не можемо розв'язати загадки своєї власної душі? Аджеж ми навіть того не знаємо докладно, чи існують чужі явища! Аджеж не раз ми не можемо розрізнити реальности від простого сонного привида. Чи се були витвори моєї фантазії, чи страшна дійсність, що я чув і бачив тої ночі? Пригадую собі лишень, що поки найдикійші думи шибали ся в моїм серці, до мого слуху дійшов дивний шелест. Се була якась безглузда мелодія, дивовижна, тиха. Вона видала ся мені зовсім знайомою, і нарешті я розпізнав тони тріангула і барабана. Сюрчачи та бренчачи ся музика доносила ся неначе з далекого далека, а про те оглянувши ся я побачив осьтут перед собою посеред покою добре знане мені видовище. Мусіє Тірліті, карлик, бамкав по тріангулі, пані матка біла в великий барабан, а вчений пес шкрябав по підлозі, неначе знов вишукував деревляні букви. Пес, бачилось, ворухив ся тільки через силу, і його шкіра була забризькана кровю. Пані матка мала все ще на собі чорний, жалібний одяг, та її черево не вистирчало вже так забавно на перед, але навпаки, дуже погано звисало в низ, таї лице її не було вже червоне, а бліде. Карлик, усе ще вдягнений у гаптований стрій старофранцузького маркіза і з напудрованою перукою, був, бачилось, троха виспий, може тому, що вихуд страшенно. Він знов показував свої фехтункові штучки, і бачилось, повторяв іще свої перехвалки, але говорив так тихо, що я не розумів ані слова, і тільки по руху губ міг іноді зміркувати, що се він піє по когутячому.

Підчас коли ті смішно-страховинні карикатури мов тїниста гра з несамовитою швидкістю миготїли перед моїми очима, почув я, що панна Лявренція віддихає чим раз неспо-

кїйнійше. Холодна дрож пробїгала по всїм її тїлі, і мов у нестерпнім болю корчили ся її гарні сугави. Нарештї звинна мов угор вона виховзнула ся з моїх обїймів, опинила ся раптово серед покою, і почала танцювати, при чїм рївночасно мати на барабанї, а карлик на трїангулі розпочали знов свою тиху, приглушену музику. Вона танцювала так само як колись біля моста Ватерльо та по Лондонських перехрестях. Се були ті самі таємничї пантомїми, ті самі вибухи пристрасних скоків, те саме бакхантське закидуванє голови, інодї те саме прихилюванє до землі. І вона знов обтирала собі руки, немов мила їх, а нарештї кинула, бачило ся, знов свій глибокий, болючий погляд на мене... але лише в рисах її смертельно-блїдого лиця пізнав я сей зір, не з очий, бо ті були зажмурені. Чим раз тихїйше сюрчала музика; нарештї мама з барабаном і карлик, блїднїючи помалу і розходячи ся мов їмла клубками щезли до разу, але панна Лявренція все ще стояла і танцювала з зажмуреними очима. Сей танець із зажмуреними очима в темнім, тихім покою надавав тїй любїй дївчинї вид якоїсь мари, так що я жахав ся і тремтів увесь і сердечно був рад, коли вона нарештї закінчила свій танок.

Певна рїч, вид тої сцени не мав для мене нїчого приємного. Але до чого чоловік не привикне? А може навіть ота несамовита вдача сеї жєнщини додавала їй ще особливої принади, домішуючи до мойого чутя ще якусь жаховиту нїжність, — досить, що по кількох тижнях я вже зовсїм не чудував ся, коли нічу зачинали бренїти бубен і трїангул, і моя дорога Лявренція раптово вставала і починала з зажмуреними очима танцювати своє-сьольо. Її муж, старий бонапартист, мав ко-

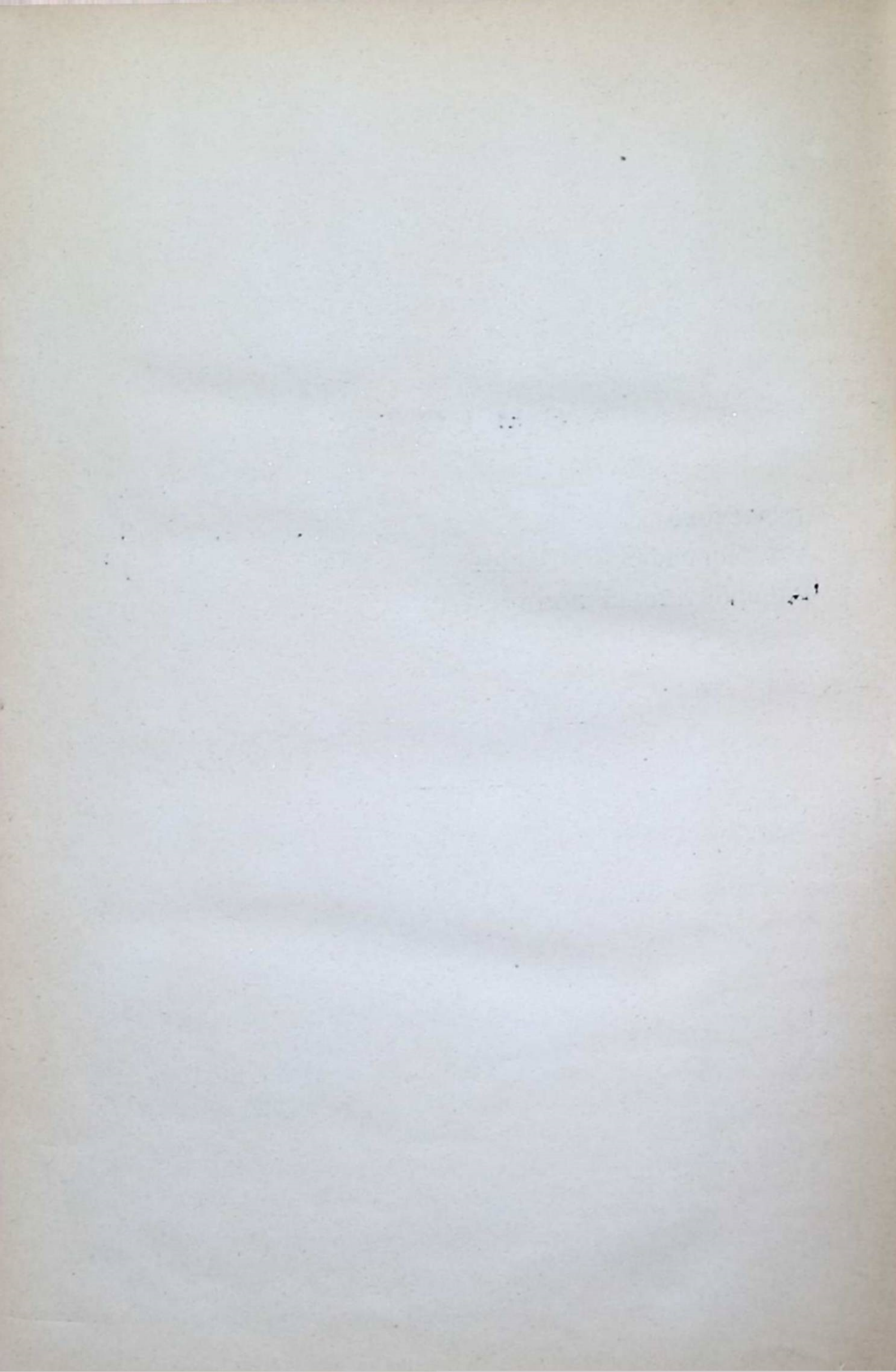
менду десь в околиці Парижа, і служба не дозволяла йому проводити дні в місті. Само собою розуміється, ми з ним стали сердечними приятелями, і він плакав ревними сльозами, коли пізнійше на довгий час прощався зо мною. Власне поїхав зі своєю жінкою до Сіцилії, і від тоді я обох їх не бачив уже ніколи.

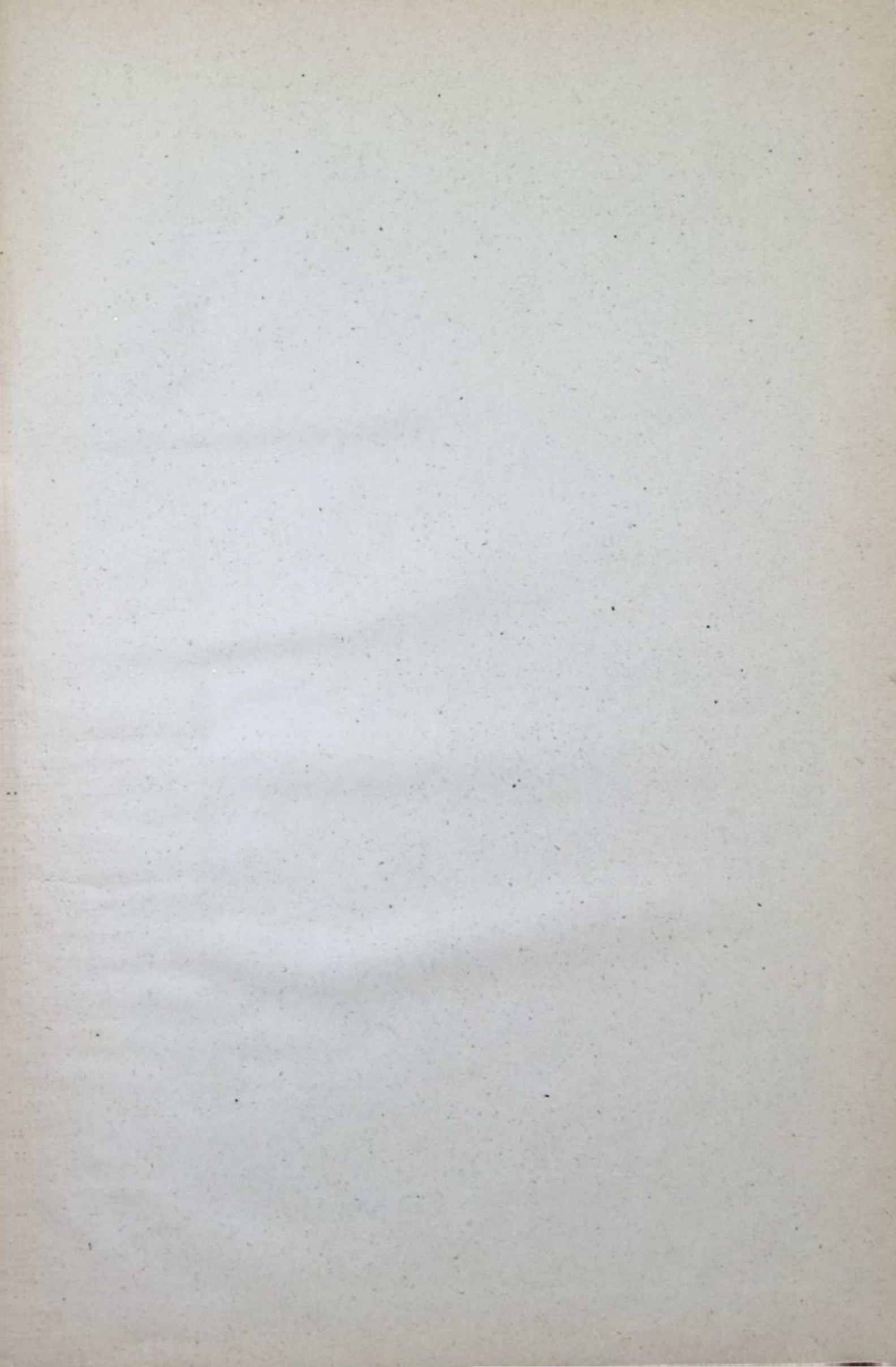
Скінчивши се оповіданє Максиміліян ухопив швидко капелюх і висмикнув ся з покою.

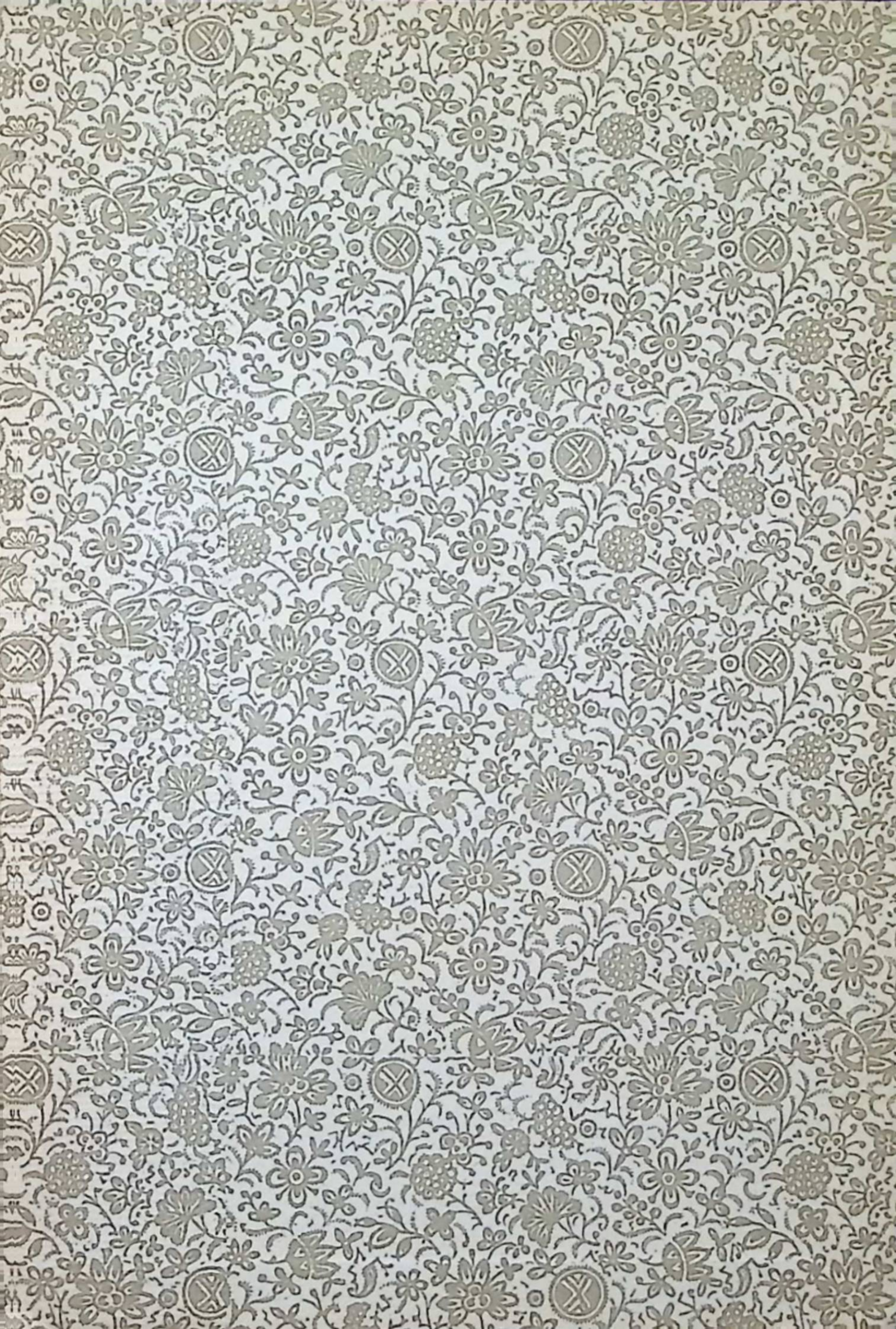
З М І С Т.

	стор.
Передмова	3
Автобіографія Г. Гайне	4
Фльорентійські ночі	9

535

030

1674

